

Hirviö

Kohtumised (raamat õnnetule)

Tuleorn

1990

Kallis Lugeja!

Pealkirjast aimad, et raamat lubab lohutust. Et see lohusus usaldusväärsem oleks, on raamat algusest lõpuni dokumentaalne – ükski lause pole välja mõeldud, kõik on kirja pandud täpselt nii, nagu oli. Ka õnnelikule Lugejale võib see Udumäe päevik arvatavasti natuke huvi pakkuda, sest esimene mõte, mis armunud preilil või daamil tekkib, kui ta aru saab, et on oma õnne leidnud: Luba mulle, et Sa mind iialgi üksi ei jäta, luba, et elad minust kauem! Juhtub vahest, et seda lubadust tuleb ka täita. Üksinda sürrealistlikus kõrbes.

Õnnetu autor

Unenäod

Nägin jälle kallimat unes, ja jälle ei ole me unes midagi teadnud haigusest või ei ole seda lihtsalt meelde tuletanud. Me püüdsime sööklas lõunatada, see pole olnud üks tegelik koht, vaid midagi kombineeritud Filharmooniast ja Maksuameti sööklast, kus maitsvalt ja odavalt süüa sai (Maksuametis tagastati meile käibemaksu rahadelt, mida me haiglas kulutasime).

Me armastame jalutada ja tõesti tihti astume kuhugi sisse lõunat süüa, kuna kodu on veel kaugel, aga kõht sai juba tühjaks värske õhu käes jalutades. Unes ei ole õnnestunud meil lõunat saada, kuna kõrvaltoit lõppes otsa, ja ilma selleta ei tahetud meile kuidagi me kahte lihatükki anda. Kartsin juba, et see rikub kallimal tuju, oleks ju loomulik, kui tahad süüa ja ei saa. Lõpuks anti meile me

praeliha, kuid millegi pärast karbis, aga mitte taldrikutel. Mõitlesin siis, et peaksin auto ostma, et kallimat sõidutada, nagu kallima õemes oma prouat. Siis peatas meid äkki tuttav, kellega kunagi ülikoolis õppisime. Nägu oli tuttav, nime me vist pole teadnud ka varem. Selgus, et oleme talle võlgu. Õnneks oli rahakotis parajat raha. Koju ei ole me jõudnud – ärkasin üles.

Huvitav lugu, alles ma kaebasin ühes kirjas, et see on tõeline häbematus, lihtsalt sigadus, et meid nii kauaks lahutati, kohe reageeriti – sah teile kohtumine, kuid te ei mäleta unes, et teid teineteisest lahutati.

Hommikul tervitasin kallima autoportreed, vaatasin, kas hüatsint vaasis ei ole veel närtsima läinud, avasin õhuakna. Akna taga sadas jälle lund. Pilk langes Tove Janssoni raamatule „Imeline talv“ akna kõrval kohvilaul. Tove Jansson ei lahuta kunagi oma kangelasi nii kauaks. Isegi külmunud oravapoeg ärkas tal ellu mingil leheküljel.

26.3.19

Jälle üks imelik unenägu. Kallim oli mu kõrval, kuid ma ei ole teda üldse tähele pannud, kuna otsisin suure ühiskorteri tubadest väikest pojapoega. Ilmselt oli see korter, kus elasime mammi teise mehega aastal 1957. Lõpuks sain pojapoja kätte, võtsin sülle, viisin minia juurde. Kallim läks selle ajaga tööle. Mina aga pidin haiglasse minema. Haigla oli vana ja räpane, katus lekkis, laest tilkus vett, nagu Tarkovski filmides, kuid mul oli heameel, et mind ravile võeti. See oli ilmselt juba aastast

1992, kui kaks kuud haiglas reumat ravisin. Kõik mälestused olid segamini, nagu mängukaardid. Peame seda esimese aprilli naljaks ja hindame stsenaariumi huumorimeelt.

1.4.19

Magama minnes ütlen kallima autoportreele head ööd ja lisan veel: „Tule minu juurde! Jään Sind ootama.“ Ja kallim tulebki. Me kohtume minevikus, kus me ei aima midagi eelseisvatest õudukatest ja oleme selle pärast täiesti rahulikud, igapäevased. Oleme sellega juba harjunud ega tunne selle pärast enam pahameelt.

See kord ütlesin kallimale unes, et minu jutustus sai kirjanduslikul konkursil neljanda koha. „Millest on see jutustus?“ – küsis kallim. „– Kohtumisest invaliidiga raudteejaamas.“ – seletan mina. „– Ma mäletan seda jutustust, sa andsid ju mulle neid lugeda. See oli tõesti ilmekas lugu!“ – kiidab äkki mu kallim.

Nimetada seda minevikuks oleks raskevõitu, kuna minevikus ei ole midagi sellist olnud. Tähendab, on see mingi teine reaalsus, mis oleks võinud olla, kui kõik oleks teisiti. Unes elame me edasi oma pikka õnnelikku elu.

3.4.19

2007. aastal teenisime küllalt hästi, saime mõnda asja endale lubada. Kord käisime Kunstnike Liidus näitusel, astusime sisse ka kunstipoodi, kus leidsime linnavaate oma tänavaga. Kunstnik Juri Rõtškov, õlimaal lõuendil,

umbes 30 x 40 cm, hind ületas veidi keskmise pensioni suurust, aga me pole olnud siis veel pensionärid, ja see pole meid peatanud. Värvid olid kenad, maalil oli väike aed väljakul purskkaevuga, mis avati aastal 2003 linna juubeliks, päiksepaisteline ilm kergete pilvedega. Pealegi kasvavad maalil veel vanad suured jalakad, mis nüüd juba noortega asendati, Hollandist toodi. Rohkem kui kümme aastat ripub maal meie kodus.

Täna hommikul märkan äkki, et pildi on esiplaanil vasakus nurgas aiapink, millel istub mu kallim, selg vaataja poole, ja isegi helesinine mantel, mis tal seljas on, on täiesti äratuntav, rääkimata soengust. Raske on uskuda, et nii pika aja jooksul ei ole keegi seda varem tähele pannud. Tähendab, tekkis kallima kuju maalile öösel. Poeg just tuli eile koju. Me mõlemad nägime kallimat unes, ja, nagu alati, pole unes keegi midagi halba aimanud. Mina olin sellega juba harjunud. Me poeg on tõsine mees, kes müstikast lugu ei pea, kuid ka temal pole olnud, mida öelda, kui ta oma ema maalil ära tundis.

Kallim tahab meile midagi öelda oma iljumisega maalile. See maal ripub muide just minu voodi kohal. Ilmselt on kallimal midagi tähtsat, ja maalile iljumine on erakorraline abinõu, viimane võimalus. Tahab vist hoiatada.

6.4.19

Muinasjutulist und nägin ma peale Geoloogi päeva. Me kallimaga oleme unes noored, isegi poeg ei ole veel sündinud, ja sõidame puhkuse ajaks Hiiumaale, kus tahame natuke tööd teha kohaliku ekspeditsiooni hüdrogeoloogia osakonnas. Hiiumaal ei ole mingit kohalikku ekspeditsiooni iialgi olnud, kuid me käisime kallimaga kunagi maakonna valitsuses. Seletasime, et oleme geoloogid ja tahaksime siin midagi kasulikku teha. Meile öeldi viisakalt, kuid ilmse irooniaga, et Hiiumaa on kõige paremini uuritud ala kogu Eestis, ja siin midagi kasulikku teha ei ole sugugi lihtne.

Ometigi 20 aastat hiljem õnnestus ka see: kui koostasid Hiiumaa geoloogilise kaarti geofüüsikalist osa, leidsid Kaevatsi laiul keskmiste varudega rauamaagi

maardla. Puurimisega ei ole see veel avastatud, ainult geofüüsikalistel andmetel.

Unes oli meil kaasas mingi saatekiri, millega meid võeti tööle pikema jututa. Meile näidati me töökohad. Arvuteid ei ole veel olnud, kaardid ja läbilõiked joonistati käsitsi läbipaistval paberil ning värviti värvipliatsitega. Kolleege oli ümber nii palju, et me pole püüdnudki kõigiga kohe tuttavaks saada. Kolleegid andsid meile elekterteekannu. Arvasime, et uues töökohas tuleb esiteks teed juua. Tasse ei ole seal olnud, teed tuli juua väikestest emailkruusidest. Teejoomise ajal astus sisse osakonna juhataja, võrdlemisi noor mees. Ütles, et tahab meiega tuttavaks saada. Kuna ülemus pakkus suitsu teha, läksin temaga trepikotta, kallim jäi tuppa. Seletasin, et kavatsen uuringuala hüdrokeemilist skeemi koostada, kus magedad põhjaveed värvime roheliseks, soolased – punaseks ja vahepealsed, veidi soolased – kollaseks. Ülemus kiitis selle plaani kohe heaks, lubas anda vajalikud aruanded ja auto, millega puuraukudel käia.

Tööpäev oli otsas. Nagu selgus, ei ole me peatunud mitte tädi Betty juures vaid võõrastemajas, töökohale lähemal. See asus ranna pool, seal kus maakonna valitsus. Õhtuvidevikus kõndisime vaikselt võõrastemaja poole. Oli september, kaks korda veetsime Kärdlas nimelt septembrit. Kõik oli nii rahulik, puhkus ja terve elu veel ees... Sellega unenägu lõppeski. Käisin kaua pärast ülevas meeleolus. Unes ei aima me midagi oma tulevikust, oleme lihtsalt õnnelikud, mitte kramplikult, kui oleksime aru saanud, et see on kohtumine maisest elust väljapool.

8.4.19

See kord tulime restorani sööma ja me poiss oli meiega. Ärgates pole saanud aru, oli see poeg või pojapoeg, oma vanust me ei pane unes tähele. Muidugi, ei ole me midagi aimanud õnnetusest, mis meid ees varitses, ja olime täiesti igapäevased. Süüa unes pole jõudnudki, käisime nii kaua järgimööda käsi pesemas. Need unenäod on nagu mingid reinkarnatsioonid, kus inimesed oma eelmist elu ei mäleta.

Hommikul mõtlesin tükk aega, kas nii ilmetut unenägu maksab üldse kirja panna. Siis hakkasin lilli kastma ja avastasin, et aknalaua puhkes õitsema suur lilla orhidee. Asendasin sellega äraõitsenud asalea kallima autoportree ees.

1.5.19

Jalutame kallimaga kinnikülmunud tiigi kaldal. Samas Roosa Panter näitab oma trikke paari pealtvaataja ees. Kallim kostitab Pantrit tiigist püütud kalaga. Panter kala ei taha.

Äkki ütleb Panter: „Kui see daam mulle musi ei anna, süüa ta ära!“ „Ära mitte mõtlegi selle peale, muidu süüa su ise ära!“ – vastan ma Pantrile. „Ma palun vabandust! Lihtsalt võimatu end vaos hoida nii veetleva daami kõrval.“ – kostab segaduses Panter.

Me ei vaata teda enam. Sõidame juba trolliga mööda kalmistust, kus on justkui kallima töökoha direktor akadeemik maetud. „Imelik,“ - arutab kallim. „Nii paljud arhitektid on tema juures Generaalplaani oma peredega töötanud, kuid ainult me oleme temale tänulikud nende

aastate eest.“ „Olid tõesti toredad aastad...“ – nõustun mina.

Ja siis juhtub see, mida sai mitu kuud oodatud. „Ma armastan sind ja igatsen sind väga,“ – ütleb mulle kallim. Ja mina vastan talle samade sõnadega. Ja me mõistame, et see uni lõppeb enne, kui me kuhugi jõuame.

Trollis ei kallistata. Isegi unes.

Uni lõppes tõesti. Jooksin autoportree ette tänama kohtumise eest. Jäi ainult lisada, et istun praegu arvuti ees ihualasti ja panen kõik kirja.

13.6.19, kl 6:35

Olen Taevale tänulik, et sain kallimaga kohtuda, kuigi tegelikult on meile sellise saatuse „kinkimine“ tõeline sigadus, kasutan juhust, et seda veel kord öelda. Panen unenäo tänulikult kirja, kuigi niivõrd imeliku looga ei ole midagi peale hakata.

Nägin unes, et oleme umbes 30-aastased, ja mu kallim sünnitab, sünnitab kaksikud pealegi. Mõne asjaolu päritolu selles unenäos on niivõrd selge, et pean seletama. Tõesti umbes selles vanuses sõbral-koolivennal sündisid kaksikud, tüdrukud. Niisiis, et kallim sünnitab, ja mina aitan teda, umbes nagu filmis „Midwife“ (2017) Catherine Deneuve'iga. Ja kõik see toimub nurgamajas, kus kunagi hambapolikliinik oli. Esimene lapsuke sünnib väga kergesti, tüdruk muidugi.

Inimlapse sündimist ei ole ma tegelikult kunagi näinud. Mõistan küll, kust unes see ettekujutus tuli. Kui me poeg väike oli, pidasime me šoti lambakoera, keda väga armastasime. Kui me koer vanadusest suri, tuli meile

elama naabrite kass, kes solvus, kui naabriproua teise kassi koju tõi. Nooruke emane kass oli imeilus – väike, sihvakas, hall, uhke sabaga, meenutas oravat. Ja väga kange iseloomuga, mida võis aru saada juba sellest, kuidas ta ise endale kodu valis, vaatas läbi kõik 4 korterit meie trepikojas ja peatus meil. Kuna kiisu käis iseseisvalt hoovis jalutamas, sündisid tal mõne aja pärast pojad. Me mammiga olime teda aitamas, mamma oli ju arst. Tegelikult oleks kass ka ilma me abita hästi toime tulnud. Ta sünnitas tagumist käppa elegantselt välja sirutades, ja mingeid valusid seejuures ilmselt pole tundnud, noolis ainult hoolega kohta, kust tal lapsed sündisid.

Edasi on unes juba täielik jama: ma sõidan millegipärast koju, arst kallima ja tütreaga tuleb mulle taksoga järgi, saab mind tänaval kodu ukse ees kätte ja ütleb pahaselt: „No kuhu te kadusite? Kes siis mind aitab? Hoidke ometi oma tütart! Käsi pange tal pea alla!“ Ma võtan vastu imekena tillukese tüdruku, kes ütleb meile kohe: „Mina armastan teid!“ Jagan seda rõõmu kallimaga.

Agate laps ei sünni kuidagi, ja me eksime ära oma majas. Muretsen, et peaks ikka lapse sündimiseks koju jõudma, ja ärkan.

2.9.19

Olin kindel, et eelmine unenägu jääb viimaseks, kuid, nagu räägitakse, *never say never*.

Iga õhtu ma ütlen kallima autoportreele: „Tule minu juurde. Ma ootan Sind.“ Me kurvvalt vaatame teineteisele silma. Unes me tavaliselt ei tea ega mõista midagi, kuid parem kohtuda nii, kui mitte kuidagi.

Talvel pimedas sõidame autoga metsa, et sinna ööbima jääda. Keegi kolmas on meiega, me hea tuttav, naisterahvas. See kolmas ongi rooli taga. Surm? Ta oli ju meiega pidevalt rohkem kui kolm aastat. Jõime temaga hommikuti kohvi, ajasime viisakat juttu, siis võttis ta esikunurgast oma vikati ja läks tööle.

Jõudsime kohale. Ümber on hõre ja madal noor männimets. See mets on tuttav. Kus ma küll nägin sellist? Juba ärgates tuletan meelde: Pelgulinna ääres, Stroomi ranna pool, kui Sõle tänava uusi maju ei ole veel ehitatud, ja seal sai suusatamas käia. Tõesti oli see tihti pimedas, talvine päev on ju nii lühike.

Tahan lõket teha. Seda ma ju oskan, ja talvel metsas kulub ära, eriti kui peame siin ööbima. Kallim kiidab: „Tore, et meil nüüd nii palju ruumi on!“ ja hakkab endale magamiskohta valima. Aga lõkkega peatab ta mind: „Oota, täida esiteks välispassi taotlus, sul lõppeb ju välispass!“ Istungi kuhugi ankeediga. Külma me ei tunne.

„Ma tahan, et Sa K. juures töötad,“ – ütleb mulle kallim. K. oli teadusuuringute osakonna juhataja, kui kallim nooruses projekteerimisinstituudis töötas. Need olid väga põnevad ja muljerikkad aastad, kallim hiljuti kirjutas sellest oma mälestustes. K-st peab kallim lugu kui metodoloogist. Pole kuigi palju inimesi, kellest kallim lugu peab. „Kas ma pean teise linna kolima?“ – küsin mina. Kallim jääb vastusevõlgu.

Varsti lõppeb meil remont, ja me korter läheb üürile. Siis pean ma tõesti kuhugi kolima. Arvan, et kolin Kärddlasse, Hiiumaale igatahes. Lapsed kutsuvad Helsingisse, kuid neil on liiga vähe ruumi, et sinna

alaliselt elama asuda, kuigi töökoht oleks Helsingist lähemal, kui Kärđlast.

Tuleb välja, et kallim teab seda kõike ning pakub omalt poolt ootamatut lahendust. Tõesti, palk oleks kõrgem. Kui sai juba surmaga kohvi joodud, miks siis mitte arutada ootamatut kolimist?

27.6.19, 6:20

Taipasin äkki, et unenäod ja reaalsus vahetasid minu jaoks omad kohad. Kui näen kallimat unes, see on sündmus, selle muljega käin ma pärast mitu päeva ringi. Aga kõik, mis ärkvel juhtub, unustan ma niipea, kui sellega toime tulen.

20.8.19

Esimest korda nägin kallimat unes haigena. Ja haigla oli kusagil linnast väljas, elektrirongiga tuli sõita. Haigla oli kahekorruselises puumajas, linnas selliseid ei olegi enam. Ja kõik see oli talvel, lumi oli maas. Kallimal jäi töö juures üks objekt pooleli, pidin teda aitama, ja objekt asus ka linnast väljas, veel kaugemal kui haigla. Tuli sinna sõita mingeid andmeid tooma kohalikust geoloogiafondist. Oli tarvis minna hommikuse rongiga, kuid ma magasin sisse. Pole viga, saab ka hiljem seal käidud. Sõita tuli nii kaugele, et oleks võinud rongis ka aruande koostada, kallim ootas seda minult. Kahtlesin, kas ma kõike vajalikke asjaolusid tean, kuid, mis teha, pidin kuidagi

toime tulema. Siis sõitsime koos rongiga haiglasse. Vagunis käisid põdrad ringi, terve pere. Need olid inimestega harjunud, käitusid viisakalt. Haiglas olid suured palatid, mitmele haigele, nagu vanades haiglates ikka. Kallim läks kuhugi, jäin teda voodi juurde ootama. Mõne aja pärast hakkasin muretsema ja läksin kallimat otsima. Leidsin ta kõrvalt palatist, kus ta kursusekaaslast kohtas (haiglas oli kord tõesti selline kohtumine). Kallim palus õhtusööki talle sinna tuua, et vestlust sõbrannaga jätkata. Panin tähele, et kallim on väga oma autoportree nägu.

19.9.19

Olen mitu korda lubanud lõpetada see unenägede jutustamine. Noh, saagu see järjekordseks viimaseks. Olime kallimaga puhkusele minemas, pakkisime kohvreid. Nägin kallima kohvri põhjas väikseid kääre, mõtlesin: „Vaat, kui tubli! Ilmselt on kusagil kohvritaskus ka nõel niidiga.“ Ja teate kust ja kuhu me puhkama sõitsime? Eestist Peterburi! Tekkib küsimus, kus me siis olime selles unes, minevikus ei ole ju kunagi midagi sellist olnud. Ilmselt Täitmatus, selles samas Täitmatus, mida Aleksander Grin suurest tähest kirjutas ja seletas oma unistajate piiblis (oma teostes), et kui Täitmatu äkki kutsub meid, siis alles need kõige põnevamad seiklused algavad. Tegelikult on Grini Несбывшееся midagi Täitmatu ja Täitumatu vahepealset.

Arvan, et Grini ja Bulgakkovitki mõistab täiesti ainult nõukogude lugeja, kellel paljud täiesti süütud asjad

olid põhimõtteliselt kättesaamatud, see pole olnud hinna küsimus.

Mõistatuslikul kombel ei ole olnud kallim nõukogude lugeja. Tal pole meeldinud Bulgakkov, ja ka Grini kangelastest rääkis ta irooniliselt (need kujud olid tol ajal juba nii kulunud, et neid tõsiselt võtta oli raske.) Nõukogude Liidus oli kallim tõeline valge vares, ja ainult siis, kui ta hakkas arhitektidega töötama, sattus ta enam-vähem omataoliste seltskonda.

Üllataval kombel oli kallim unistustest kõrgemal. Tal olid omad väärtused, mis olid peidetud sügaval hingepõhjas, mitte unelmate maal.

20.9.19

Heidan magama eriti halvas meeleolus. See elu ilma kallimata on tõeline õudukas. Ükski Hitchcock poleks osanud sellist välja mõelda. Ja mis pagana pärast mulle selles peasa anti? Õudukas ei sobi ju mulle sugugi! Mulle sobiks lüüriline komöödia – natuke naljakas ja hästi armas. Sellises tujus jään magama, ja mulle saadetakse märuliunenägu.

Justkui ajaloolised sündmused on toimumas, sellised, nagu Rahvarinde ajal, ja meie kallimaga sõidame sel puhul Moskvasse. Seal võtame me pangas tagastamata laenu. Kallim taipab, kuidas seda teha – tarvis on pikk taotlus täita, vene keele reegleid rikkudes. Nimelt nii, et lauseosad ei ole omavahel üldse kooskõlastatud. Taotlus võetakse tõesti vastu, ja meile antakse väike pikergune vineerist laekas rahaga. Avame hetkeks selle kaane. Laekas on hooletult raha täis topitud. Ilmselt on sees

mitme kuu palga suurune summa. Üle lugema ei hakka, arvame, et parem on kassa juurest kiiremini kaduda.

Ometigi süda hakkab valutama, et me selle „laenuga“ vahele ei jää. Arvan, et tarvis raamatupidajaga nõu pidada. Raamatupidaja, tuttav mees, meist natuke vanem, möödub parajasti, ja mul on heameel, et ta meid teretab, rahvast ümber palju, oleks võinud teeselda, et pole tähele pannud. Ütlen talle, et tarvis üht asja arutada. Raamatupidaja ei küsi midagi, vastab täiesti rahulikult, nagu see Rahvarinde ajal kombes oli, et kell 11 õhtul tema tütre juures. Ma noogutan, et tean kus see on, ja naeratan: „Nägemiseni!“ Siis hakkab meelde tulema, kus küll too tütar elab. Selgub, et Tallinnas, eramajas Kristiine linnaosas. Noh, olgu nii, õhtul oleme kohal. Meid lastakse sisse, tuld põlema ei panda, tänavalatern paistab esikusse läbi akna... Siin see uni lõppeb, oli ju põnev? Meenutab juba rohkem Kafkat, kui Hitchcocki.

Äkki tuleb mul meelde, et sellel tutaval, kes meil raamatupidaja osa mängis, naine ja tütar said surma autoõnnetuses. Nii et see oli ikkagi õudukas, lihtsalt ärkasin õigel ajal.

15.10.19

Olen mitu korda lubanud need unenägude kirja panemised lõpetada, kuid nii koomilist lugu on võimatu unustusse jätta.

Juhtus see, mida pole osanud oodata, millest pole julgenud unistada – mulle anti tagasi mu kallim. Tervena, lõbusana, ebamaiselt ilusana. Oleks tahtnud kallimaga voodisse heita elu lõpuni (nüüd tean ju, et see ei ole kuigi

kaugel). Hoida tal käest kinni, kuulata rahulikku hingamist, rohkem ei ole midagi vaja, süda oleks niigi õnnest lõhkemas.

Kuid kallimal ... ei ole õrna aimugi me „seiklustest“. Ei hakka ju ma talle jutustama, et tead, kus ma käisin – maailmas, kus Sind enam ei ole, ja see on koledam kõige jubedamast õudukast. Ei, kallima tuju ma ei riku. Tuleb jälle elada hirmsa saladusega.

Oleme kusagil puhkamas. Kallim leidis endale sõbranna. Nad arutavad tähtsat küsimust – kas jääda siia veel üheks päevaks. Olenevalt sellest otsusest veedame tänase õhtu. Igal juhul oleme selle sõbrannaga seltsis. Ja nii nad lobisevad, lobisevad, kuni ma ärkan.

28.10.19 (enne kallima sünnipäeva)

27. detsembril pidid tulema kallima õetütre pulmad, kes on juba 36-aastane, pole varem abielus olnud, ja nüüd leidis endale töötü näitleja Gruusiast. Et see suur armastus on, ei pea seletama, asjaolud on küllalt ilmekad. Kogu päeva ootasid sõnumeid sugulastelt, äkki me armunud löövad araks ja mõtlevad ümber, probleemid on ju tõesti peaaegu lahendamatud. Keskööl sain viimaks oodatud sõnumi. Kallima õega me pärast poole ööni jagasime teineteisega rõõmu, leides selleks aina uusi sõnu. Kuid kõige parem mõte tuli pähe alles hommikul: armunud, kes käsikäes ületavad kõik katsumused, kui rasked need ka ei oleks... See on ju kuju „Võluföödist“!

Juhtus nii, et kingituse sel ööl sain hoopis mina. See oli nii.

Tarmo

1968

Kallima autoportreele ei ole uus elukoht meeldinud – ta nuttis, silmad olid täis pisaraid, huuled värisesid ja isegi nina oli tarvis nuusata. Nägin seda oma silmaga, ehmatasin, jooksin poodi, tõin lähimast „Maximast“ roosa alpikanni nelkide asemele, mis juba mitu päeva portree kõrval vaasis seisis. Õnnestus natuke rahustada.

Nägin kallimat unes. Olime Tallinnas, eluaegse sõbra juures, keda ei ole juba kolm aastat. Sõber kostitas meid millegagi ja kiitis, et pidulik õhtusöök tuleb hiljem, kui ta naine töölt koju jõuab. Kuid kallim pole tahtnud õhtut oodata, soovis hoopis Leningradi sõita (nimelt

Leningradi ja rongiga). Mul tuli kohe meelde see mõtelaad: kahju küll, et sõbrad on pettunud, kuid kui kallim tahab Leningradi, nii see saabki olema. Peaasi, et ta ära ei väsi.

Enne, kui Leningradi jõudsimme, käisime me veel haiglas, mis oli millegipärast keskaegses kindluses. Seal sain ma teada, et arstid panevad lootusetud haiged külmutuskappi, et ellu äratada, kui uued ravimeetodid tekkivad. Ka kallima äratasid nad sel kombel ellu, kuid ravi ei ole veel leiutatud, ja meil on varuks vaid kaks päeva. Kallimale ma loomulikult seda ei ütle. Jälle tuleb elada jubeda saladusega.

(Oh, neid arste küll! Ei nad tegelikult hoia kedagi külmutuskapis, ja kui nende võimalused otsa saavad, ütlevad nad sellest üsnagi järjekindlalt usaldusisikule. Haigele endale ei saa selliseid asju avada. Ei tule meeldegi praegu, milliseid sõnu ma leidsin siis, et olukorda kuidagi „seletada“).

Leningradis sõidame me otse Mäeinstituudi hüdrogeoloogia kateedri, mis on millegipärast kolinud mineraloogia kateedri kohale. Näeme seal me õpetajat, keda ei ole juba, ei mäleta, mitu aastat. Ka tüdrukud – kursusekaaslased on kohal. Nad on sellised, nagu siis, kui me õppisime. Kogu kamp on koos, üks kenam kui teine, kuid kallim oli ja jääb võrratuks. Kallim õpetajaga lähvad kuhugi, mina aga seletan tüdrukutele, et meid on ellu äratatud. Jubedat saladust ei ava, muidugi, kuid näen, et mõned taipavad siiski. Saaks koju enne, kui kallim ära väsib, - mõtlen ma ja ärkan.

28.12.19

See on minu parim pilt 2011

* * *

Päevitanud väle Eurydike
mängib halja muru peal sulgpalli.
Seda pilti vaataks mina ikka,
ja ei oleks kunagi mul palju.

Kuulda, kuidas vuhiseb tal reket,
ja sulgpall saab järjekordse vopsu,
kuidas mõista selle ime teket?
Kuidas uskuda, et saab see otsa?

Kartsin, et kallim mõistab mind hukka liiga avameelsete luuletuste eest, kuid lootsin siiski, et seda ei juhtu. Tänapäevane kohtumine unes, nii ammuoodatud, võiks vist sellist lootust anda.

Ootasin mingi ürituse algust kusagil külaklubis, halvasti valgustatud vanas puumajas. Rahvast oli palju, kõik olid mõttekaaslased, seepärast üritusest ei olegi räägitud. Keegi kahtlast tüüpi noormees korjas raha kõrge eesmärgi toetuseks. Andsin talle 105 euri. Pärast ilmus tema abiline, seletas, et nii palju pole vaja ja andis 85 tagasi. Üks kena daam hakkas kõigile võileibu tegema. Mul oli kaasas juustu ja sinki, ulatasin need talle. Paar singiviilu jätsin omale, justkui aimasin, et neid võib veel tarvis minna.

Siis tundsin, et ei saa sinna enam jääda, pean ruttama oma kallimat otsima. Halli taeva all sammusin õhtuhämaruses piki porist külateed, kui vastu hakkas tulema lõpmatu sõjamasinate kolonn. Tundsin ära raadiolokatsiooni jaama, millega mul kroonus tegemist oli. Natuke teine mudel, vist veel vanem, kui minul. Siis märkan, et eemal teine lokaator keerleb juba. Tähendab, õppused juba algasid, ja kas need ongi õppused? Ega sõjaväelased seda ei tea, neile ei öelda ju. Nüüd on hilja otsima minna! Tagasi klubisse! Sõjaväelased ei pane mind tähele, on ametis oma tegemistega. Taipan, et üritus, millest osa võtan, on sõjavastane.

Klubis näen oma kallimat. Me ei imestagi eriti, kui ühed ajaloolised sündmused on käimas, kõik on võimalik.

Kus siis veel võivad mõttekaaslased kohtuda kui mitte meelevaldusel? Kallistame teineteist pisarsilmi. Kallimat õlast emmates, kuulutan kõigile valjusti: “See on minu Liina! Me leidsime teineteist!” Inimesed naeratavad meile südamlikult, jagavad me rõõmu. Keegi vastik vanamees küsib äkki: “Ja mis sa tahad sellega öelda?” Kõik vaatavad teda sellise pilguga, et ta vait jääb ja hakkab ka hädiselt naeratama.

Kallistan kallimat selja tagant, ja käsi sattub kogemata ta vasakule rinnale. Me ei häbene seda sugugi, kui nii kaua pole näinud teineteist, võiks lausa meelega käe rinnale panna. Aga rind... on nagu kuuenda klassi koolitüdrukul. Ime küll, nii kaua pole olnud seda kellelgi vaja, veel natuke, ja oleks täiesti sulanud. Olgu pealegi, peaasi, et me jälle koos oleme!

“Lähme teeme suitsu,” – ütleb äkki kallim. Säh sulle, on suitsetama hakanud. Aga kui üks inimene peab rohkem kui kaks aastat oma kallimat ootama ja igatsema, miks ei või ta siis suitsetama hakkama? Suitsu teha sai teise korruse rõdul. Otsime treppi, mis ülesse viib... Siin see unenägu lõppebki.

15.6.21

Kohtumine

Nägin kallimat ma unes.
Kallim seisis maantee ääres
meie tuttavate seltsis,
ja see oli Käina maanteel,
maanteeristist mitte kaugel,
huvitav, miks nimelt seal?
Kuub, mis kallimale sobis,
oli seljas tal ja laiad
mustad püksid, nagu ikka.
Paistis kevadine päike,

siniliiliate õied
muru ehtisid, mis alles
ärkas raskest talveunest.
Kärdlas on see tore aeg
erilisel kombel kaunis.
Ja ka mina polnud üksi,
olin lastega, me ruttu
sinna liigume, kus kallim
seisab tuttavate seltsis,
aina kiirendame sammu.
Kallim naeratab meil vastu.
Natuke, veel mõned hetked,
ja ta annab mulle musi
igapäevaselt, justnagu
muudkui trehvame siin Kärdlas.

24.3.21

Olin kallima igatsusest nii kurnatud, et õhtul ütlesin kallima autoportreele lihtsalt: „Lähme magama!“ Tavaliselt kutsun kallimat: „Tule! Ma ootan Sind! Alati ootan Sind...“ Ja see kord, miks ma nii ütlesin? Pole lootnud vist enam, et meile kohtumist antakse. Olgu neetud see vangla!

Enne und just rääkisin pojaga WhatsAppis, ja poeg jutustas, et nägi emmet unes, emme oli roosas hommikumantlis ja aitas teda kotist piletit otsida. Pojal pole olnud meeleski, oli see rongi või lennuki pilet ja mis kellaajaks. „Kas isa ostis sulle selle pileti?“ – küsis emme, ja oligi isa, kuidas muidu pole meelde jäänud, kuhu selle

piletiga üldse minna? Sellega poja unenägu lõppeski, pole jõudnud piletit leida isegi emme abiga.

Ja kuigi olime lootuse kaotanud, aga võibolla just selle pärast, saime me kohtumise, ja millise imelise! Unes tundsi me iha. Unustada, mida see tähendab, on niigi võimatu, kuid siiski tore vahest meelde tuletada, milline rõõm on ühine iha tundmine. Sellest võib täiesti rahulikult ja asjalikult omavahel rääkida, näiteks: „Teeme voodi üles, võimatu on õhtuni oodata!“ Ja kui voodi on valmis, siis ei peagi midagi ütleva, iha täidab niigi kogu maailma. Oi, kui armas ja väimustav see on! Võtmesõna on „ühine“. Me jumaldame me ühist iha, korraldame selle kummardamiseks pidulikke jumalateenistusi, mille kulminatsiooniks on usutunnistus, kus vannume siiralt, et ei ole meil teist elu, ei ole meil teist taevariiki peale ühise, ega saagi olla. Ja iha, see on vist temas kõige imelisem, annab meile selleks muinasjutulised võimalused. Me kehad on palju peenetundlikumad, ilmekamad ja liigutavamad kõigist, mida suudaks öelda keel. Keel on üldsegi suudlusteks.

Iha nõuab lugupidamist. Kõik peab olema ilus, mugav, väärikas. Iha on kannatlik, kui ta kord süttis, ei kao ta enam kuhugi ja on valmis ootama ükskõik kui kaua. Kohmakad kirglikud liigutused, mida tihti mängufilmides näidatakse, on täielik jama! Iha on uhke, suursugune, maiesteetlik, ja just selle pärast kannatlik. Miski ei tohi pidu rikkuda. Peol tantsides võib nalja teha, kuid see peab olema üks kuninglik mänglev nali.

Õnneks kestis uni nii kaua, et jõudsi me peole. Tahate vist ka üksikasju teada? Ingvaril on soomekeelne

seksuaalsuse käsiraamat ilusate värviliste piltidega, ja armastajad on selles raamatus pildistatud umbes sellises mugavas asendis, mille ka meie endale leidsime. Alguseks. Pärast saab mõnusasti küljele pöörata. Ja siis tõuseme me lendu, ja see on juba täiesti vaba ja innukas looming. Nooruses. Vanemas eas paneme tähele, et neil lendudel on olemas omad reeglid, esialgu justkui märkamatud, ja nende reeglite täitmine võib erilist rõõmu valmistada. Ja uhkust (kui kallim uinub magusasti).

Ärgates jooksin muidugi kallima autoportree juurde sellest imest tänulikku vaimustust jagama. Kuid mõtlesin ka meie vangla valvuritest. Tõesti huvitav, mis neil õige peas on, miks nad meid nii kaua piinavad?

21.7.21

Nägin tähendusrikast und. Anna andeks, armas Lugeja, et oma unenägudega nii palju tüütan, aga minu jaoks on reaalsus ja unenäod oma kohad vahetanud.

Varahommikul sõidame kallimaga taksos kusagil Suur-Ameerika tänava kandis, linnaosas, kus pole kunagi käinud, pole olnud sinna asja. Sõidame Balti jaamast, öiselt rongilt. Kallim tuli Tallinna elama. Ta on siin mitu korda käinud, kuid pole kunagi elanud. See on tohutu ohver, mis kallim praegu toob. Võrrelda saab vaid ühe me kursuskaaslase otsusega, kes kolis oma mehega Israeli, kuigi ise on ukrainlanna. Me ei räägi midagi, sõidame vaikselt, vaatame takso aknast välja, näeme inimtühja tundmatut linna kahvatus hommikuvalguses. Kinok, kui tahetakse filmikangelase tundeid edasi anda, näidatakse

kas tema nägu või vaadatakse maailma tema pilguga. Ja selles unenäos oli just see viimane võte. Ja film oli muidugi mustvalge, et ilmekam oleks. Ja Tallinn pole olnud mitte praegune, vaid nõukaaegne. Ja me olime noored, nii noored, et igaüks, kel vähegi tahtmist tekkib, sai meile midagi solvavat öelda, sellist, mida vanemale inimesele keegi ei ütle. Noorus on ilus aeg, aga tal on omad varjuküljed. Ühesõnaga, sõidame oma tulevikku, mis ei näi sugugi roosiline olevat. Meie kaks ja maailm me ümber, mis on parimal juhul ükskõikne.

Kui esimesel abielu aastal tulime Hiiumaale puhkust veetma ja sõitsime bussiga Heltermaalt Kärdlasse, panin tähele, et kallim vaatab bussiaknast välja üsna nukra pilguga, näeb esimest korda võõrast maad, mis peab nüüd temale omaks saama, peab saama meile liigutavaks ühiseks mälestuseks, Kärdlas oli minu lapsepõlvkodu. „Kallim toob mind oma maailma, see on nüüd minu saatus, me ühine saatus, see valik sai tehtud. Igaveseks ajaks. Aamen.“ – lugesin ma kallima pilgust.

Ja tõesti, kaks aastat hiljem, kui me sealt mu lapsepõlvkodust lahkusime teadmiselega, et enam mitte kunagi ei saa sinna tulla, nägin kallima silmis pisaraid. Ta pole öelnud siis midagi, aga need pisarad jäid mul eluajaks meelde.

Mis rüütel ma selline olen, kui hoopis mu Südame Daam toob mulle ohvraid? Tahan paar sõna oma õigustuseks öelda, juba mitte unest, vaid me tegelikust noorusest. Olin peale instituudi lõpetamist kursusekaaslastega kaks kuud kroonus, see oli veel enne mainitud puhkust Hiiumaal. Keegi poiss, kellega

kasarmus tuttavaks sain, küsis mu tulevikuplaanidest, ja mina vastasin väga kindlalt, et kolime vist Harkivisse, kus siis kaks kallima onu elasid, kes teda väga armastasid ja sinna elama kutsusid. Ise ma siis pole veel seda Harkivit näinudki. Ei, vabandust, kui Krimmi õpepraktikale kursusekaaslastega sõitsime, seisis seal rong nii kaua, et käisime jalutamas raudteejaama ees väljakul. Nii et olin ise täiesti valmis sellist ohvrit tuua.

5.8.21

* * *

Kuulen kaugelt kallima häält –
sööb lõunat terrassil kaaslastega.
Kallim mind märgates tõstab käe
ja sõrmi liigutab armsasti.

Kallim on jutustaja kuldne
ning alati pilkude keskel.
Kallima häält ikka on kuulda,
kui tema seltskonnas vestleb.

Kohe ta mulle suppi soovitab,
mis täna eriti õnnestus.
Seltskond, mis rannahotellis suvitab,
rõõmsalt terrassil einetab.

9.8.21

Unenägu

Unes kallim mulle ilmus
poja seltsis jalutamas,
orianteerumise võistlus
meie ümber oli käimas.

Osavõtjad, numbrid rinnus,
silkamas on haljal aasal,
teevad seda suures innus,
ja see ind meid kisub kaasa.

Meile muretsen ma kaardid,
kuskilt tossud saame jalga,
korraldame oma stardi,
orianteerumine algab!

Ees on metsasiht, ja peaks
seda sihti leidma kaardilt,
et me asukohta teaks,
siis ka suunda veidi klaariks.

Aga kallim ja ka poeg
aina jooksevad, ja mina
püüan neile olla toeks,
kuid ei jõua järgi minna.

Hakkan kahetsema, et ma
pakkusin neil seiklust sellist,
kui nad eksivad nüüd metsa,
kust ma otsida neid võiksin?

Selles kohas lõppeb uni,
hakkan parajasti kohkuma,
orienteerume nüüd kuni
unes finišil me kohtume.

18.9.21

Nägin muinasjutulist und, und, kus kõik unistused täide
läksid. Tuletasin küll unes meelde, et oli justkui mingi
tõsine takistus, miks nii olla ei saa, kuid mingi sisemine
hää ütles mulle kindlalt: “Kui oligi midagi, see jama tuleb
nüüd unustada.” Ei hakka meenutama unenäo
viirastuslikke seiklusi, parem räägin kahest põnevast
teemast, mida unenägu puudutas.

Esimene oli ühine teaduslik looming. Seda rõõmu
saime tunda, kui kallimaga oma diplomitöid kirjutasime
ühise Lapimaise geokeemilise praktika andmeil. Sealt
Lapimaalt oli lausa võimatu lahkuda, ja see jätkubki meil
tänapäevani, ikka oleme kallimaga justkui marsruudis
kusagil soode ja kaljude vahel. Ja geokeemia on nii põnev
oma mõistatuslikkuses – mitte et meie oleme seda liiga
vähem õppinud, vaid keegi ei oska geokeemilisi
anomaaliaid veenvalt seletada. Tööle aga me sattusime
hoopis ehitusgeoloogiasse, mida mina ei ole varem
õppinud. Kallim õppis, kuid eelistas ka geokeemiat. Peale
instituudi lõpetamist käisin paar korda raamatukogus

geokeemilisi raamatuid lappamas, kuid varsti sai selgeks, et uurida midagi, millega sinu töö ei ole kuidagi seotud, on päris võimatu. Ehitusgeoloogiat me pole tundnud siis küllalt hästi, et seal midagi uut leiutada. Järgmisel aastal aga said meile aktuaalseiks hoopis teised teemad – tuli õppida sünnitamist ja imetamist. Tol ajal ei ole mehi sünnitusmajja lastud, nii et kogu abi ja toetus pidi aset leidma enne ja pärast. Sünnitusel endal sai aidata vaid nii palju, et palkasin tuttava ämmaemanda ja tõin ta suvilast linna, kui meil kõik algas. Ja kui need ülitõsised mured kord möödaks olid, selleks ajaks olid meil juba ehitusgeoloogias küllalt suured kogemused, et saime ka seal midagi üsna uut ja huvitavad teha, seltsis muidugi, milleks muidu see teadus, kui ta kallimaga ei ühenda?

Ja teine teema, mida ahvatlev unenägu puudutas, olid tädi Eera ja onu Evald Haapsalust. Nad olid õnnelik paar, ja oma õnne olid nad ta ära teeninud veel nooruses, kui onu Evald Kasahstani küüditati, ja nooruke tädi Eera, kes oli siis alles pruut, sõitis talle vabatahtlikult järgi. Seal Kasahstanis nad abiellusid ja elasid õige mitu aastat, enne kui lubati tagasi Haapsalusse naasta.

Aga me olime tänulikud, kui tädi Eera ja onu Evald kütsid meile sauna oma suvilas, ja see oli iseenesest mõistetav ja täiesti loomulik, et lähme sinna ühes, mitte järgimööda. Seda ei pidanud paluma ega seletama.

Tasus oodata ja unistada nii kaua! Selgus, et kallim ei ole mitte ainult hasartne seeneline, vaid ka hasartne vihitleja! Saunalaval kuumaks saanud ihu hakkab soojust kiirgama. Ja me näeme seda kiirgust. Mitte nii hästi, kui

mõned teised elusolendid, aga natuke ikka näeme. Ja kui see on kallima kiirgus, jätab too unustamatu mulje.

Kuna see ei ole valgus, mida me silmaga näeme, on seda maalikunstis väga raske edasi anda. Isegi suurmeisteritel, Zinaida Serebrjakova- ja Boris Kustodievil, tuleb välja umbes selline saun, nagu Toots Kiirele tegi.

Serebrjakova on muide kallima lemmikkunstnik. Meile vedas, nägime ühel näitusel kahte suurt aktimaali, mida Serebrjakova oma teismelisest tütrest Katjast tegi. Kerge ette kujutada, mida nad omavahel siis rääkisid. Vist nii, et tütreke, ole hea, poseeri mul palun, meil pole raha mudelile maksta. – Heaküll, emme, kuid ma pean maalil olema kõigi aegade esimene kaunitar.

Omaette nähtus on Tyko Sallise „Saunas“ (1922). Kui juba pere sind oma sauna kutsus, võiks tänutäheks neid natuke suurema sümpaatiaga maalida.

Hakkasime rääkima võluvast kiirgusest, mida realistlik maalikunst edasi anda ei suuda. Kuid ehk suudab seda groteskne graafika?

20.9.21

Mu kallim, ma tänan Sind kogu südamest! Õiste kohtumisteta oleks võimatu. Me peame ju vastu pidama, kes muidu me poissi matemaatikas aitab?

See kord oli kohtumine seiklustega. Pidime kuhugi lendama ja jäime hiljaks – lennuk võtab juba hoogu. Ometigi jõuame lennuki tiivale ronida. Liigume ettevaatlikult edasi, saame juba kabiini sisse vaadata ja näeme, et lendur on hiinlane. Oi, see mees ei peatu, isegi kui märkab meid tiival, taipame me. Õnneks lennuk pidurdab stardirajale pöörates. Hüppan tiivalt maha, püüan kinni kallima.

Ruttame nüüd jälle registreerimisele, lootes, et meid järgmisele reisile võetakse (mul oli kunagi juhus, et jäin lennule hiljaks, ja lasti järgmisele). Sammume piki sügavat ja laia kraavi, mille põhjas jookseb väike oja. Võtan kallima käekoti, et tal kergem käia oleks...

26.9.21

Heidan magama kehvast tujus. Mõttes on puha Eesti kodakondsuse saamise probleemid, mõni neist tundub päris lahendamatu olevat – et Venemaa võimudelt tuleb kodakondsuse muutmiseks luba küsida. Venemaa ei ole ammu juba üks viisakas riik, kellelt võib midagi heaga saada, imelik et seda ei mõisteta. Uinun üsna nukralt, lootuseta kallimat täna unes näha, kuigi kutsusin teda kohtuma, nagu alati.

Unes sõidan kuhugi Helsingist elektrirongiga. Näen akna taga tundmatut maastikku, taipan, et olen valele rongile istunud. Mis muud, kui tarvis järgmisel peatusel väljuda ning tagasi *Rautatientorile* sõita. Otsin

raudteeharu, kus rongid vastassuunas liiguvad, millegi pärast on see eemal. Olen Helsingis kaks korda eksinud. Üks kord vanema kolleegiga ja teine kord – kallimaga. Mõlemad korrad oli jube häbi – komberdan siin juba rohkem kui kümme aastat, aga kuidagi ei jää meelde selle linna plaan.

Äkki kohtan kallimat seal tundmatus rongipeatuses, kuhu kogemata sattusin. Me lausa juubeldame – pole tarviski nüüd enam kuhugi sõita, midagi otsida pole tarvis, mida veel siin ilmas otsida, kui oleme teineteist leidnud?! Sest kallim on kodu ja kodumaa, ja üldsegi üks kindel linn ja varjupaik. Saame toa lähimas võõrastemajas. Tuba on imemugav, või paistab ta selline olevat läbi õnnepisarate? Siin meid keegi ei tülita. Oleme noored, vaevalt 30-aastased. Võtame riidest lahti, kallim lippab rõõmsalt ringi *topless* bikiniis, mis sobib talle hullupööra. Ma mõistan kohe, miks just nii – *topless* – et olla nagu Jill tema lemmikfilmist “Maja puude all”. Veel enne seda, kui me teineteist leidsime, meeldis kallimale see prantsuse film, mille peategelane Jill on unistaja ja seikleja vaatamata sellele, et ta on kahe lapse ema. Näiteks, võib ta kaubaalusel mööda Seinet pojaga sõitu teha, loomulikult võtavad laevnikud heameelega pardale nii kena emme toreda väikse poisiga (vanem tütar läks vist juba kooli). Selle seikluse eest saab Jill pärast kergelt noomida oma mehelt, kes on väga andekas noor teadlane ja oli mures, kuhu nad kadusid (mobiiltelefone ei ole veel leiutatud). Poolalasti aga oli Jill otsimas, mida sellele jalutusele selga panna, ja see pilt oli nii armas, et isegi tolleaegsed nõuka tsensorid pole raatsinud seda filmist välja lõigata. Me pole

kunagi sellest otse rääkinud, aga ilmselt oli see me mõlema unistuseks – olla samasugune paar – noor andekas teadlane oma veidi lapsiku kallimaga. Isegi mõned kallima kirjad olid allkirjastatud “Sinu Jill”. See oli lausa naljakas – kuidas me reaalsusega võitlesime oma ideaali poole püüdes, kuigi me elu pole olnud sugugi prantsuse filmi moodi, tuli tööstusettevõttel rasket tööd teha, haiglas ravil olla ja kroonus teenida, ja oma korterit pole meil olnud, aga oli unistus, hoolikalt varjatud ja peidetud, mis oli meile ometigi reaalsusest palju tähtsam.

Siin unenägu lõppeb, ja kes küll oskaks nii ilusale unenäole midagi lisada?

11.10.21

Kui hakkasin unenägede raamatut kokku panema, pole antud meil enam ühtegi kohtumist. Kui saatsin raamatu ilmumisele, olin juba tõsiselt mures, et tegin midagi lubamatut, ja karistus on käes.

Seda suurem oli rõõm jälle kallimat näha. Olime lastega Balti jaamas, ja jaama taga töötas suur lahtine rauamaagi kaevandus. Taipasime, et see on mingi teine reaalsus, ja tarvis maardlat vaatama minna. Tegutsev kaevandus ei ole jalutuste jaoks kõige parem koht, vähe puudus, et oleksime teineteist kaotanud ekskavaatorite ja isekallutajate vahel. Ja teate mis lapsed meiega olid? Kaks tütart, kaks imetoredat lõbusat koolitüdrukut.

Meil ei ole tütreid, kuid milline võib olla isa armastus tütre vastu, sain ma tunda, kui meil elas norra tüdruk, Tromsø ülikooli tudeng. Armusin tüdrukusse kui

isa tütresse, isegi Tallinna võtsin ta kaasa nädalavahetuseks.

Unenägu jätkus Peterburis. Selgus, et tütred tunnevad huvi geofüüsika vastu, aitavad mind minu töös, neile saab isegi andmetöötlusülesandeid anda.

Kallim aga kaebas, et on külmetanud ja heitis diivanil üksi magama. Asjata ta heitis üksi, oleksin teda öösel soendanud, oleks rutem terveks saanud, aga kui tal nii parem on, olgu siis.

Siin lõppeski see kohtumine. Vaatasin aknast välja, väljas oli öösel alanud talv, selline tüüpiline Tallinna talv, pehmelt uhke, uhkelt pehme.

23.11.21

Magus uni

1986

Oleme kallimaga kahekesi kodus ja tahame väga koos olla. Kõik on meil selleks olemas – hea tuju ja enesetunne, ja aega küll. Ainult üks väike detail puudub. Otsin seda lauasahtlist, alles hiljuti nägin, aga kuidagi ei leia. Otsin ja tunnen, kuidas veetlev lustakas meeleolu kaob, kaob, kaob... Kallim tõuseb ja väljub vaikselt toast. Tagasi enam ei tule.

Unenäos on mitu vaatust. Järgmises olen üksi ühiskorteris, kus elasime mammi- ja võõrasisaga aastal 1957, pärast viidi mind kaheks aastaks Hiiumaale. Kõik ukSED on lahti, on näha, et tubades keegi enam ei ela. Laman voodis ega suuda ennast üles ajada, ei leia selleks

vähimatki põhjust - depressiooni selge tunnus. Kaks sõbrannat-töökaaslast tulevad mulle külla. Uksed on lahti, ma ei pea tõusma, et neid sisse lasta. Näevad, et olen voodis ja lähvad kööki kohvi tegema. Jään tukkuma. Kui silmad avan, on mõlemad sõbrannad minuga teki all. Nii armas neist! Tulid jagama minu ahastust. Teavad, et ei hakka neid teki all kallistama, ometigi püüavad lohutada. Naeratan neile nukralt ja ärkan.

8.12.21

Kallima ja kooliealise pojaga oleme kõrges tihedas kuusemetsas ahjuga telgi üles löönud ning kavatseme seal uut aastat vastu võtta. Ilm on vaikne, kuid pakaseta, mahe, lund on palju, ees on muinasjutuline kuuvalge uusaasta öö, nagu Munchi maalil Ateneumis. Oleme õnnelikud, kuid, mis eriti meeldiv, rahulikult õnnelikud, veendumuses, et ees on veel aastakümneid toredat elu.

Tegelikult ei ole me kunagi nõnda kolmekesi metsas ööbinud. Need talvised telgis ööbimised olid veel varasemas nooruses. See pole olnud sportlik, pigem esteetiline üritus. Et see ka natuke jõupingutusi nõudis, ei ole nooruses ärritanud. Pärast sai kroonus õige mitu kuud talvel telgis veedetud, juba mingi esteetikata. Hiljuti lugesin ühest esteetlikust ajakirjast, et need matkajad oma eriliste lauludega olid nõukaaja hipid. Vabas maailmas võisid hipid lausa suurlinna tänavail eksponeerida oma pikki juukseid ja isesuguseid hilpusid, laulda kitarriga oma kauneid laule ja kurameerida. NLiidus aga tuli selleks metsa sõita. Seal sai kanda eksootilisi rõivaid ja soenguid

ning laulda romantilisi laule, mis tol ajal raadios pole kunagi kõlanud. Sellest pole siis räägitud, kuid laul, mida ametlikult esitati, oli rüvetatud, seda sai suhu võtta vaid selleks, et pulli teha.

Niisiis, et oleme end metsas mugavasti sisse seadnud. Aga kus me koer on? Tõesti, kuhu ta kadus? Lähen otsima. Näen metsa vahel teisi „hipisid“, küsin, kas nad pole näinud armsat šoti lambakoera. Ei ole kahjuks. Soovin head vanaaasta lõppu ja uue algust. Ruttan tagasi pere juurde.

Näen, et meil on naaber tekkinud – sportlikku tüüpi lühikest kasvu matkamees. Taipan kohe, et sellises seltskonnas on jube igav, et see naaber rikub meil kogu ürituse. Naaber osutub vastikumaks, kui arvata võis – hakkab seletama, et tema kaaslased on tulemas, ja et see siin on nende koht. Vaatame ringi, me ümber on mitu telki tekkinud, kogu mets on juba üsna tihedasti asustatud, nagu Suurtel Kaljudel. Talvise metsa võluva rahu ja vaikuse asemel hakkab igalt poolt kära kostma. Ei-ei, sellisest festivalist osa võtta me küll ei taha, hakkame telki kokku panema. Ei tea veel, kuhu me lähme, aga siia ei jää! Sellega unenägu lõppebki.

Ärgates taipan, mis kuusemets see oli – me suvila lähedal. Kui viimast korda seal käisime aastal 1989, nägime nõrdimusega, et mets oli maha võetud ja kruntideks jagatud. Ka meie koera nägime siis viimast korda.

18.12.21

Pole ammu kallimat unes näinud, ja see masendab koledasti. Igatsus, mis kestab peaaegu kolm aastat, on vist juba mind muutnud, ja selle pärast ei anta meile enam kohtumisi.

Tegin eile kolmanda koroonasüsti, õhtul rääkisin *Whatsapis* pojaga. Poeg oli halvas tujus, sest temal ei ole vaksineerimist, kuna on kroonilisi haigusi, aga haigekassa puudub (poeg elab Helsingis ja on ärikeses). Ka uudised tuju ei tõsta, kuulsime parajasti vene vägede saabumisest Kasahstani.

Sellisel ebameeldival taustal näen äkki unes, et läheb täide unistus, millega elasime omal ajal aastakümneid – leidsime võimaluse korterit vahetada. Meile kolib üks noor pere kahe tütreaga. Oleme neist palju vanemad, aga püüame sõpradeks saada, et nad mitte ümber ei mõtle. Korterist, kus me nii õnnelikud olime, välja sõita on kole kahju, aga nii me lahendame mingid perekondlikud probleemid. Uued tuttavad tulid külla korterit vaatama. Kui paneks õige supi ja prae kokku, siis tuleb välja guljašš-supp, nagu sõime kunagi restoranis Karl ja Friedrich, - pakub kallim. Meie poiss sellist toitu ilmselt ei söö, aga olgu, teeme, peaasi, et külalistele maitseb.

Uute tuttavate pereisa on helilooja. Ja minul oli kunagi üks muusikapala komponeeritud. Kui võtaksin selle oma sümfooniassa teiseks osaks? – küsib uus sõber. – Võta aga võta, kui meeldib, - vastan mina. Ise mõtlen, et see tuleb veel hullem sodi, kui guljašš-supp.

Siis sõidame uute sõpradega metsa jalutama. Neil on suur auto, me mahume kuuekesi sisse. Metsas ütlevad nad meile, et tahaksid autosse jääda, et kas me ei jaluta natuke nende tüdrukutega? - Jah, muidugi jalutame, heameelega! Kõnnime mööda metsateed kaljusel oja kaldal. Männimets on väga ilus, ilm on suvine. Kui heidaks natuke puhkama, nagu oleme seda kunagi Lapimaal marsruutides teinud? – küsib kallim. See oleks imetore, aga tüdrukud eksivad ju metsa, kui tukkuma jääme, kus me neid pärast otsime?

Nii lõppebki see unenägu.

8.1.22

Näen unes, et juhtub see, millest pole osanud ega julgenud unistada – kallim tuleb koju tagasi. Astub uksest sisse, ja see on kohe hoopis teine kodu – meeoluga, ootamatute huvide- ja mõtetega. Kallim kallistab esikus me täiskasvanud poega ja heidab minule uudishimuliku ja vallatu pilgu. „Noh, kas ootasid mind? Igatsesid mind? Kuidas sa seda nüüd näitad?“ - küsib see pilk. Samas saan armsa naeratuse. „Mitte midagi pole tarvis näidata, oleme ju meie!“ – ütleb see naeratus. Tõesti, oleme meie. Isegi kallistamist esikus pole vaja, kui magama heidame, küll siis kallistame, oleme ju meie.

Kallim läheb vannituppa. Oleksin temale järgnenud, et aidata riidest lahti võtta ja duši all pesta, kuivataksin kallimat suure froteelinaga, kuid laste nähes me nii ei käitu, oleme ju meie, oleme oma laste vanemad.

Kallim kaob vannitoa ukse taha, mina aga tunnen teravalt, et kallim on terve maailm – oma uhkete

sõbrannadega, oma põneva tööga, oma huvide-, meeleolude- ja mälestustega. See maailm on alati avatud mu ees, kallim teeb mind tuttavaks sõbrannade- ja sõpradega, arutab oma töö ülesandeid, tihti otsime seltsis lahendusi, heldelt jagab kallim minuga oma mõtteid ja unistusi, aga see kaunis maailm on ääretu, kogu elu ma uurin ja õpin seda, kuid muudkui avastan uusi ja uusi meeldivaid üllatusi.

Siis toimub unenäos mingi piltide vahetus, unes ärkan ma äkki ja kohkun, keegi lamab mu kõrval. „See olen ju mina, mina. Unustasid? Kõik on korras. Oleme jälle koos,“ – rahustab mind kallim.

Me maine elu jätkub täies ulatuses – tööga ja reisidega. Isegi kui ei näe teineteist hetkel, on see hoopis teine elu, täis võrratut rõõmu ja lootust. Olen mingil ametireisil Soomes ja ruttan tagasi kallima juurde. Kallim ootab mind Lauttasaarel me laste juures. Autot mul ei ole, bussid käivad harva, püüan sõita kallima poole rulllauaga. Ei, liiga kaugel olen! Kauplen ennast ekskursioonibussile, noor bussijuht heameelega teenib natuke palgalisa, aga tont võtku, nad sõidavad hoopis Turusse! Tulen maha sellelt bussilt arusaamatus kohas, kus ei tea isegi õiget suunda. Sattun mingisse vanasse mõisasse uhke aiaga. Sammun kitsal rajal õitsevate roosipõõsaste vahel, kiirustades oletatava bussipeatuse poole. Aednik heidab minule mõistva pilgu. Kõik lausa kipitab sees, kallim ootab mind, kahju on igast hetkest...

Ärkan, nüüd juba päriselt. See on siis reaalsus – võõras korter, talvine vihm pimedas akna taga ja kallima

autoportree, mida uniselt tänan muinasjutulise kohtumise eest.

Ka meie poeg nägi seda und. Selgus, et kui nad esikus teineteist kallistasid, küsis poeg, kas emme lasti juba päriselt koju. Ja kallim seletas, et ei, ta saab ainult neljapäeviti kodus käia. Oli neljapäev, kui poeg seda und nägi.

Jutustasin seda pojaga ühist unenägu oma saatuskaaslastele. Te ei kujuta ette, kuidas nad juubeldasid! Tähendab, on see võimalik, tähendab, ka nemad saavad loota. Siis tekkiski luulevihiku pealkiri “Uudised Udumäelt”.

13.1.22

Palverännak

2009

Kursusekaaslane kutsus mind peole koos paljude teiste külalistega. Üritus toimub tema kolmekorruselises häärberis kõrgel rannakaljul, ilusas männimetsas. Maastiku järgi peaks see asuma kusagil Ahvenamaal. Ei imesta sugugi seda uhkust, kuna kursusekaaslane on profi ülemus, juba tema isa oli instituudi ametühingu komitee esimees. Kursusekaaslasel on väga hea iseloom. Ta on alati lõbusas tujus, alati sõbralik ja abivalmis, oli me kursuse kokkutulekute korraldajaks ja tuli sellega suurepäraselt toime. Õpepraktikatel mängis ta mu tulevase kallimaga lauatennist. Kujutage palun ette seda pilti: kahekorruselise vana puumaja veranda kõrgete mändide all suure järve neemel, elekterrõng vilinaga kihutab mööda ja lauatenнисepall hüpleb lõbusalt, väljas on maikuu, kõik on hästi noored ja ilusad. Kord olime kallimaga sõprade pulmas, ja mida tegi seal too lokkis peaga prillides kursusekaaslane, ehtne Pier Bezuhoff „Sõjast ja rahust“? Kuulutas toosti kõige toredama hüdrogeoloogia tüdruku auks, minu kallimat silmas pidades! Ta oskas siirast vaimustust avaldada ilma et teda oleks seejuures kõrvuni armunuks peetud, oli tõesti hiilgava kasvatusena noormees. Oli, sest hiljuti suri ta südamerabandusse suvilas võrkpalli mängides.

Üritusel, mis unenäos toimus, hoolitses kursusekaaslane meelelahutuste eest. Külalised värvisid rohelisteks tema lossi välisseina, innukalt pikkade vartega rullpintsleid liigutades. Arvasin, et kuni kestab see Tom Sawyeri vaimus mäng, jõuan kallimale helistada, tervitan teda me kena kursusekaaslase poolt, see teeb kallimale

head meelt. Vajasin vaikset omaette kohta. Kord helistas mulle kallim, kui ma linna peal bussiga sõitsin. Rääkisime, nagu me alati omavahel juttu ajame, aga kui kõne lõppes, astus minu juurde üks tundmatu kaasreisija, vabandas viisakalt, et me vestlust kallimaga kogemata pealt kuulas ja tunnistas, et see jättis temale sügava mulje, et eluilmas ei ole ta midagi nii armsat ja liigutavat kuulnud. Nii et otsisin pealtkuulajateta paika. Tuli meelde, et majas on kolmandal korrusel pesukööök, lootsin et see on hetkel vaba. Pesuköögis aga istus kahe lapsega aasia välimusega daam, kes hakkas minuga kohe rääkima, olime ju kõik külalised ühest seltskonnast.

Daami väike tütar jookseb koridori. Ruttan talle järgi, et last pärast otsida ei tule, toon tüdruku mängides emme juurde tagasi. Daam aga arutab juba minuga luuletust, mis hiljuti luulevõistlusel esimeseks tuli ja juba kuulsaks sai. Toetan viisakalt seda vestlust varjates oma pettumust, lootsin ju natuke üksi olla ja kallimale helistada. Luuletuse lüüriline kangeline tegutseb üksi pesuköögis, kuhu astub sisse õnnetu pilguga tundmatu daam. Lüüriline kangeline hakkab tundmatut lohutama ja teeb seda nii osavasti, et piinlik hakkab. Luuletus muutub erootiliseks, see ei meeldi mulle sugugi, kuid jätkan viisakat vestlust. Pole saanudki kallimale helistada, lõppes otsa see uni. Rääkida kallimaga ei ole küll jõudnud, aga mul oli ju selline võimalus. Milline nauding!

19.2.22

Pühapäev möödus ärevaid uudiseid kuulates. Ukrainat hakati tulistama, niipea separatistlikelt aladelt. Neil aladel kuulutati mobilisatsioon, evakueeritakse Venemaale naised ja lapsed, justkui neid oleks rünnatud. Üks Ukraina sõdur sai juba surma, kuid Andrei Illarionov arvab ikka, et see on Putini ja Bideni sadistlik etendus. Tahaks väga loota, et nii see ongi.

Kui poes käisin, tõin kallima autoportree ette värskeid tumepunaseid roose. Õhtul magama minnes kutsusin kallimat kohtuma, nagu alati, ja lisisin äkki: „Ma palun Sind!..“

Unes pidasime kallima sünnipäeva. Umbes kümme külalist istus meil õhtul lauas, väljas oli juba pime, sünnipäev on 29. oktoobril, ja veel üks külaline oli tulemas. Talle tehti ruumi, taldrik ootas ees. See oli sõbranna, kellega kallim kunagi tuttavaks sai laste polikliinikus, kus me pisike poeg ja tulevase sõbranna tütreke kõrvuti lamades äkki üksteisel käed ulatasid. Pärast selgus, et sõbranna mees on juba ammu mammi hea tuttav. Oma viimast jõululaupäevaõhtut veetsime küünlavalgel just selle sõbrannaga.

Tõstame klaasid. „Laulge mulle!“ – palub kallim. Mul on piinlik, et kallimal seda paluda tuli, kuid ka heameel, et talle meeldib eesti rahvakomme. Tõuseme, kallim jääb istuma, hakkame laulma „Ta elagu, ta elagu...“ Tegelikult laulan ainult mina, külalised ümisesvad kaasa.

Siis oli unes piltide vahetus, ja juba me saadame oma külalisi pimedas pargis, nagu Marie Underi luuletuses, ainult sõdurile öist rännakut ja hobusega

ohvitseri ei ole kuulda. Park asub suure jõe kõrgel kaldal, kaugelt on näha sadamat laevadega. Paneme tähele, kui kiiresti liiguvad taevas pilved, kuigi ilm on vaikne. Mu sõjaline eriala on õhutõrje, seepärast tean, et tuul muutub kõrgusega. Oma külalistest oleme maha jäänud. Algab lumetuisk, ega need pilved asjata nii torma. „Ruttame autosse!“ – ütleb eemalt kallim, olin peatanud pilvede liikumist jälgides. Poega meiega ei ole, mul tuleb autot juhtida, kuigi ma ärkvel seda ei oska...

Ärkan, tänan autoportreed piduliku kohtumise eest, ei suuda kuidagi seda unenägu kirja panemata jätta.

21.2.22

Minu reaalsus on sadistlik koletis, ei tunne ta vastu vähimatki sümpaatiat ega lugupidamist. Kes mind selle eest hukka mõistab, ilmselt nii kaugele ei loe. Neid, kes jõudsid selle reani, tänan südamest. Olete tõelised sõbrad!

Olen talvel põhjamaal mingis ühiselamus. Selle asunikel on ühine majapidamine. Otsin köögist midagi süüa, kuid ei leia. Astub sisse mu sõber, kellega meil on ilmunud 22 ühist artiklit (lugesin üle, mitu neid on, kui olin sõbra matustele minemas). Ka sõbral midagi söödavat ei ole.

Lähen pesema. Dušš on neil ühine poistele ja tüdrukutele – mind hoiatati, et ma seal ei ehmu. Tõesti, seebine tüdrukuke ümiseb duši all popp-laulukest. Mul on heameel, et neil on selline tervislik ja usalduslik õhkkond, kuid mis mul sellest laulvast tüdrukukesest, kes mind

üldse tähele ei pane? Kallimaga oleks tore siia tulla. Kuidas me rõõmustasime, kui leidsime sellise võimaluse Nõmme võõrastemajast! Mängisime duši all nagu kaks saarmast, kuigi olime juba vanad ja haiged (pole olnud ju kedagi, kes meile seda meelde tuletaks).

Tulen duši alt. Keegi kutsub aknast välja vaatama. Akna all jalutab naljakas armunute paar – mammutipoiss ja põdratüdruk. Poiss on tüdrukust kolm korda suurem, kuid neid see ei eksita, kõnnivad külg külje vastas otse linnakese tänaval ja on nii õnnelikud, et teineteist leidsid.

18.7.22

Hommikul saadan oma Ukraina tüdrukud sadamasse. Neli kuud sai elatud ühe perena, ja nüüd kolivad nad Soomesse noorema venna juurde, kes tuli sinna perega okupeeritud alalt. Ingvar ütles tabavalt, et mu nooruke muusa jättis mind maha. Pärast tööd toon kallima autoportree ette värskeid lilli. Ühed lilled toon poest ja teised – jalutuselt tühermaal kanali taga, kus ma palvetamas käin.

Unes oleme kallimaga kontserdil saksa Peetri kirikus, kus nõuka ajal ujula oli, ja külgedele olid jäänud pealtvaatajate pingid järskude treppidega – et kontserdile rohkem kuulajaid mahuks. Kontsert on huvitav, kuid meil pole istumiskohta. Kui saaks vähemalt kallima kuhugi istuma panna... Näen ühte vaba kohta, osutan sellele, kuid selgub, et keegi emme võttis oma tütrekese korraks sülle ega tahtnud sugugi kohta loovutada.

Tühja nendega, sest kohe toimub piltide vahetus, ja oleme juba rongis, raudtee tammil Krimmi ja mandri

vahel. Päike peegeldub mere lainetes ja mängleb vaguni lael, nagu laeva kajutis. Saaks juba rutem randa! Ei tule üldse meelde, et nüüd on seal sõda, ja aina Krimmi mainimine rikub tuju.

Jälle piltide vahetus. Nüüd ärkame unest Tartu vöörastemajas. Toas on kaks voodit. Millegipärast ei ole me neid kokku lükanud, nagu tavaliselt vöörastemajades teeme. Tõusen voodist ja tahan hommikuvõimlemist korraldada, kuid kallim palub mind äkki seda mitte teha. Lähen siis kallimat kallistama. Teen seda väga hellalt, kuid ilma suudlusteta, sest kavatseme tööle minna, mitte voodisse mõnulema jääda.

Siin lõppebki see kolmes vaatuses unenägu.

2.8.22

Kallimaga sõidame kuhugi laevaga, ja see laev väljub Königsberist. Eluilmas poleks sinna läinud, aga nähtavasti on see reis hädavajalik. Mis veel ebameeldivam, laev väljub nii vara, pääsemine sinna on nii keeruline, et ilma abita ei ole võimalik sellega toime tulla. Ja aitab meid kohalik ärimees oma pojaga. Tuleb käia nende korteris, mis on, nagu oodata võis, väga rikkalik ja äärmiselt maitsetu. Meid aidatakse, sest kallim on tähtis isik, ta näebki nii välja – hiilgavalt, nagu peab välja nägema üks uhke daam kõrgemast kihist – justkui lihtsalt, isegi tagasihoidlikult, aga kes vähegi mõistab, saab aru, kui kallid on kõik mis seljas, soeng, kosmeetika, ehted.

Ärimees, kes meid aitab, on ilmselt endine ohvitser. Ka minul tuleb ta külalislahkust kasutada. Ärimehe poeg

näitab mulle, kus on neil vannituba. WC ees peab sabas seisma, kuni sealt tuleb välja roosas ülikonnas ärimehetulevane minia. Vannitoas pesen hambaid, kuid hambahari jäi kuhugi kohvripõhja, ja teen seda sõrmega.

Meil on tegemist tollipaberite täitmisega kahele kohvrile. Ka siin on abi tarvis.

Aeg laevale minna. Tuleme välja, ärimees palub hetke oodata, toob auto. Ja see on lahtine auto, justkui oleksime kusagil lõunamaal, ilmselt tahetakse oma rikkusest muljet jätta. Laadime sinna oma kohvrid, ronime sisse. Sõita tuleb pikka ja madalat punast raudset silda tihedas varahommikus udus. Muretsen, kas me hiljaks ei jää, tollikontroll võtab ju ka aega, aga küllap ärimees teab, millal peab välja sõitma...

Siin see uni lõppebki. Ärgates taipan, kust on need ootamatud kujud. Kallim tegeles linnaplaneeringuga, mina aitasin teda töös, ja rikaste ärimestega, kes tahtsid midagi kuhugi ehitada – kas teha või elumaja või tervet asulat, oli tõesti tihti tegemist. Ei saa öelda, et oleks meeldiv suhtlemine, kuigi viisakas.

14.8.22

Kallimaga kahekesi, ilma lasteta, tulime külla me saksa sõpradele. Sõbrad elavad Müncheni äärelinnas väikeses eramajas vähemalt 18. sajandist. Seletavad, et kolisid siia, kui pensile läksid, et tütar aidata lapsi kasvatada. Tütar perega elab siin lähedal. Kutsuvad meid jalutama, et oma uue kodu ümbrust näidata. Neumarkt, kus nad varem

elasid, on palju hubasem ja armsam, kuid neile me seda ei ütle, neil oli ju põhjust siia kolida.

Koju jõudes kuuleme aia tagant vene keelt, aga ei hakka naabritest midagi küsima, pole meie asi. Puhkame natuke, siis lähvad sõbrad mu kallimaga oma tütrele külla. Ma jään koju, sest jalg hakkas valutama, valvan ühtlasi kapsaid pliidil. Tütrel väikeste lastega ei ole aega perele süüa teha. Ongi kõik.

Aga nüüd kuulake palun, kuidas kõik tegelikult on. Sõprade tütar oli abielus väga lühikest aega, kuid lapsi tal ei ole. Mingist Münchenisse kolimisest pole kunagi juttu olnud. Sõbrannaga oleme juba neli aastat lesed, saatuskaaslased, peame kirjavahetust, püüdes teineteist toetada. Kui ukraina sugulased, ema seitsmeaastase tütreaga, põgenesid minu juurde Harkivist pommide alt, sõbranna saatis kohe Neumarktist suure paki mänguvasjate- ja maiustustega, pärast veel ühe – lihavõtepuhadeks.

Ja kus ma siis käisin täna öösel? Ilmselt me elu teises versioonis, kus kõik on terved ja elavad kaua, kus sõprade tütar on õnnelik. Tähendab on see kõik olemas, nägin ju oma silmaga. Loomulikult kirjutasin sellest kohe sõbrannale Baierimaale. Ta peab ka seda teadma.

Sõprade tütar on muide Saksamaa kõige ilusam preili, oleme seal käinud ja teame seda täpselt.

24.8.22

Kohtumist kallimaga see kord pole antud, kuid unenägu oli nii naljakas, et tahaks jutustada. Olen kusagil ühiselamus. Millegi pärast näen tihti unes ühiselamut. Maja, kus ma suurema osa oma elust elasin, oli kunagi üliõpilasühiselamu, üliõpilasteks olid mu vanaema ja vanaisa.

Tuppa tungib krokodill, üsna suur. See on kodune krokodill, ohtlik ta ei ole, kuid vallatu, ja tema kinnipüüdmine pole lihtne. Krokodillijahti pidades murrann kogemata sisse kõrvaltuppa, kus elavad daam ja nooruke preili. Preili istub voodil ihualasti, põlved lõua all, pea täis mingeid oma neiulikke mõtteid. Daam on riides ja aitab mind lahkesti krokodilli püüda. Preili vaatab pealt. Saame krokodilli kätte, viin ta kuhugi teise tuppa. Tulen tagasi, vaatan, preili on juba minu voodis, mul on lai kaheinimese voodi. Kas tahab lihtsalt minu kõrval magada, et tuju parem oleks, või on tal mingit salajuttu, ei tea. Las ta olla, nooruke preili, koolilaps või esimese kursuse tudeng. Väike Nastja armastab hommikuti voodis vedeleda, ja tihti vedelesin tema kõrval, kas lugesime raamatut või vaatasime filmi tahvelarvutis, mõni kord jäin tukkuma ka. Jutukas daam, see kes riides oli ja aitas krokodilli püüda, on ka minu toas, ja juttu tal jätkub unenäo lõpuni.

31.8.22

Kallis Ingvar!

Seekord olen lausa kohustatud Sulle oma unenägu jutustama, sest nägin unes Sinu Muusat. Ta oli justkui 18. sajandist, mida tuntakse kordumatu ja matkimatu perfektsuse ajastuna. Ja et seda kuuluvust selgeks teha pole olnud tarvis valget parukat ega dekolteega alt laia kleiti, isegi põsele joonistatud täpikest pole olnud vaja. Kõik see oli näoilmes ja pilgus. Väliselt oli ta tumedate lokkis juustega õlgadeni, tumedas pikkade varrukatega kinnises üsna pikas kleidis nr 44-46, keskmist kasvu, graatsiline. Nägu oli kena ja omapärane, ei tule meeldi ühtegi näitlejannat ega kuulsat kuju, kellega oleks sarnasust. Igatahes oli see väga maitsekas ja väärikas ilu, justkui tagasihoidlik. Vaimustas pilk märgleva, vaevu märgatava lustaka naeratusega. See oli viisakalt kasvatatud ja peenelt haritud inimese pilk, kes teab väga hästi, mida leidub siin ilmas tõesti väärtuslikku, oskab sellest rääkida pehmelt ja veidi irooniliselt.

Unes pole mitte midagi toimunud, meid lihtsalt tehti tuttavaks, ei mäleta, et oleksime jõudnud pikemalt juttu ajada, ometigi mõnda hetke jätkus, et sügavat muljet jätta.

Püüan veel midagi meelde tuletada. Silmad olid tumedad, huuled üsna peened, väike sirge nina, nägu pole olnud kitsas ega kõhn, kuid ka mitte ümmargune ja priske. Nime võibolla mul pole olnudki öeldud, tutvustati lihtsalt Ingvari Muusana, nagu ma ise olin hiljuti vaid Nastja vanaisa, ja nime pole olnudki vaja.

1.9.22

Nii harva antakse nüüd kohtumisi, et tarvis see tingimata kirja panna. Jumal on meile vangivalvuriks. Taevas hoidku, ei midagi halvustavat, vangivalvur võib täiesti hea inimene olla, lihtsalt linnakeses, kus ta elab, teist töökohta ei ole.

Mängime väikse pojapojaga indiaanlasi, jookseme kilgates toast tuppa. Kallim astub sisse. Kui juba pojapoeg on väike, siis ka kallim päris nooruke ja imekena. „Sa pole ammu Tallinnas käinud, - ütleb ta mulle, - Kas sul töö juures kõik on korras?“ Issand, kui armsasti oli see öeldud! Kallim saab aru, et mul on kahju neid pojapojaga jätta isegi paariks päevaks, aga küll nad kuidagi toime tulevad, tarvis ju ka tööl vahest käia! „Jah, tõesti, – vastan mina, – peaks minema.“ Ja asungi kohe reisile. Ostan internetist lennupiletid, peaaegu viimase rahaga. Sõidan elekterrongiga lennujaama (tegelikult käisin alati bussiga, aga pole tähtis). Raudteejaamas tuleb meelde, et tarvis õhtuks midagi süüa kaasa võtta, ja ka lugemiseks mõnda viisakat paksu ajakirja (jälle kulud!) Ei leia kioskitest midagi sobivat, viskan koti õlale ja tahan edasi sammuda. Äkki näen, et see polegi minu kott, mis mul õlal ripub, vaid hoopis lillepott läbipaistval lindil mingi õitseva taimega. Ruttan tagasi. Nähtavasti siit pingilt krahmasin lillepoti, ja siia pidi mu kott jääma. Näen pingil ainult oma vana kampsunit – seda pole vargal vaja. Aga piletid, dokumendid – kõik on läinud. Oi, milline jama nüüd tuleb nende taastamisega! Kuid kõige hullem, et pean ka kallimale selle häbiväärse loo tunnistama. Selle masendava mõttega ärkan.

17.9.22

Unenägude kirja panemine on mul halvaks harjumuseks saanud. Andke andeks palun, ega seda tingimata lugema ei pea. Oleme kallimaga ekspeditsioonis ühes väikeses hästi vanas linnakeses. See ei ole mitte geoloogiline ekspeditsioon vaid andmete kogumine linnakese generaalplaani põhjenduseks, kus tuleb uurida ajalugu, elanikkonda, majandust, rääkimata arhitektuurist, planeeringust, loodustingimustest ja keskkonna seisundist. Meid majutab kohalikul luterliku kiriku õpetaja, kes üürimaksu ei võta, tahab lihtsalt osaleda, kui linna heaks midagi tehakse. Kaua me temaga ei suhtle, ta ruttab vist jumalateenistusele, ometigi jõuan märgata, et mu kallimasse on jälle keegi armunud, see kord too kirikuõpetaja koos oma prouaga. Kallim on kena ja särav ja jutukas, kuid mitte nii, nagu see tihti daamidega on, et räägib ja räägib, ning võimatu sõna vahele pista. Ei, kallim oskab ka kuulata, ja tihti lausa tundmatud inimesed pihivad talle kogu oma eluloo kõigi valuliste probleemidega. Lühikeses vestluses kirikuõpetaja prouaga jõuavad meid ainult hoiatada, et oleksime ettevaatlikud kohalikku elanikkonda uurides, eriti noored võivad ulakad olla. Me mõistame, et jutt on nõuka ajal sisse rännanud elanikest. Kirikuõpetaja jätab meid oma teenija hooleks. Lühikest kasvu vanem naisterahvas juhatab meid meile antud tuppa, kuhu tuleb minna läbi mitme teise ruumi. Taipame, et kirikuõpetaja majas on toad antilaadi ühendatud, nii et saab piki väliseina majas ringi teha, nagu seda vanades hoonetes tihti näeme. Tuba, mis meile anti, on väikese aknaga, tumeda tapeediga, üsnagi kehvasti

valgustatud. Sees vana kapi, kõrge voodi, nikerdatud toolid ja mingi iseäralik lõhn, nagu ikka vanades majades. Oleme reisist väsinud, võtame riidest lahti, ronime kõrgele voodile udusuleteki alla ning jääme silmapilk magama.

Hommikul on kallimal tegemist linnavalitsuses, kus minu abi vaja ei lähe. Jalutan üksi ringi, tutvun linnakesega. Astun sisse mingi häärberi kolonnidega esikusse, mis kunagi väga uhke oli. Portaali vineeriga kinni löödud, sisse pääseb väikesest uksest külgeinas. Ilmselt oli siin nõuka ajal mingi asutus. Mõtlen, et tarvis pärast kallimale öelda, et leidsin arhitektuurimälestuse, mida peaks eraldi mainima seletuskirjas. Me töö üks paljudest ülesannetest ongi kultuuripärandi esile toomine, et see linna pildis ja elus väärilise koha leiaks...

20.9.22

Minu kallimasse kogu aeg armutakse. Need armumised on nii tiivustavad ja nii süütud, et neid keegi ei häbene. Seda rõõmu jagatakse lahkesti oma perega ja kogu maailmaga. Taevariigis armus mu kallimasse Jeesus Kristus. Ja mis Ta siis tegi? – Muutis mu kallima seitsmeaastaseks tüdrukuks. Oo, mõistan Teda väga hästi! Seitsmeaastane tüdruk on tõesti jumaliku loomingu tipp. Täiskasvanud daam on veetlev täpselt nii palju, kui palju tal õnnestus oma lapselikku sarmikust alles hoida. Pealegi nii Taevariigi Esimesel Leedil Maarja-Magdaleenal ei ole põhjust armukade olla.

Kallima vanematelt palus Jeesus viisakalt luba ja viis lapse jalutama. Aiman isegi, kuhu nad läksid – Disneylandi, tüdruk pole märganudki, kuidas Taevariigist tuldi vaikselt maa peale, see oli nagu sõit mängurongiga. Minu käest pole olnud tarvis luba küsida, me pole ju selles vanuses üldse tuttavad olnud.

Rembrandt Saskiaga tulid mulle külla veinipudeliga. Ei kahtle, et kallimal on Jeesusega Disneylandis tore olla, söövad vist parajasti McDonaldsis lõunat, võime siis ka natuke meeldivamalt aega veeta. Saskia vaatab mind kelmikalt, et kas tunned ära? Muidugi tunnen! Mu sõbra-koolivenna pruut oli siis Saskia reinkarnatsioon, väike kena üllatus! Me nii meeldisime teineteisele, et kui nad sõbraga külla tulid, kargasime alati kilgates teineteise kaela. Vaimustas, lausa joovastas, et ei pea oma suhtumist mitte sugugi varjama – sõber ju ise tegi meid tuttavaks, ja tal peaks heameel olema, et tema pruut ja tema sõber teineteisele meeldivad. Eriti häbematult käitusime sõbra pulmas, kuid see on juba omaette lugu.

Rembrandt pole lasknud meil Saskiaga kaua teineteist kallistada, võttis Saskia oma põlvele ja täitis kõrged veiniklaasid. Prosit!

21.9.22

Jalutame kallimaga kuskil tundmatus linnas, ja see ei ole sugugi me tavaline jalutamine, kus naudime ühist hinge, keha ja saatust ning seda, et võime vaikida, ilma, et see mingit pinget tekitaks. Oo, ei, me alles kurameerime, ja see on hoopis teistsugune tunne, umbes nagu peenel jääl,

kus iga samm võib õnnetuseks saada. Muidugi, ka siis kui saatus juba ühine, on võimalikud pahandused ja solvumised, kuid siis on justkui päästevest seljas. Kurameerides aga püüad lõbus ja jutukas olla, tahad head muljet jätta, aga kuidagi kehvasti tuleb välja – ei ole leitud seda ühist suhtlemisstiili, ei ole tekkinud veel poolest sõnast ja poolest pilgust mõistmist, kõik alles ees, kõike vaid aimad ja kardad eksida, jubedasti kardad, sest tead, et jalutad oma kallimaga, aga miski ei ole veel ühine ja kas saabki?

24.9.22

Peenel jääb

Nägin unes,
et kallimaga alles kurameerime,
et mu kallim
(mu ainuke, kordumatu, võrratu...)
on vaid tulevane,
vaid võibisev unelm.
Jalutasime kusagil tundmatus linnas,
püüdsin olla lõbus, lustakas, huvitav vestluskaaslane,
tahtsin meeldivat muljet jätta...
Oi kui ilus unenägu! ütlete Te.
Ei, see oli painav,
tundsin, et üks kohmakas sõna,
ja kõik,

saatus läheb hoopis teist teed,
viib sinna, kust tagasi enam ei pääse,
ei jõua iialgi me ühisesse tulevikku,
mis oli...
kallim, ütle Sina, milline ta oli!

24.9.22

Nikkeli

1990

Unenägu oli hirmuäratavalt kaunis. Suur Unenägude Lavastaja, kellele oleme kohtumiste eest siiralt tänulikud, otsis uue etenduse ideed ja justkui lõi käega, et mis siin ikka mõtiskleda, on ju hästi teada, mis on elus kõige toredam – see on kallimaga ühine looming. Siis oli Lavastajal veel üks väike valik. Ühise loomingu poole me püüdsime kogu elu, kuid oli paar-kolm korda, kui me selles tõesti suplesime, nagu kahekesi vannis, ja kumba neist unenäoks valida? Eks ikka esimest! Vähe sellest, et üllatas, kuidas selline rõõm üldse võimalik on, siis me pole veel teadnud midagi ühise loomingu viljade tunnustusest. See on tõesti olemas ja on tõesti meeldiv, kuid siis oli meil alles ees, et tunnustus toob kahjuks rohkem pettumust kui uhkust. Aimate vist juba, et nägin unes ühist diplomitööde tegemist. Esiteks jätkas see me ühiseid välitöid Lapimaal, kus me sõpradeks saime, nii suurteks sõpradeks, et mingi hinna eest poleks nõus teineteisest lahkuma. Teiseks, kuidas see kõik toimus! Ülikoolis käia pole olnud üldse tarvis – tegutse ise oma innustuse järgi! See oli, muide, 1974. aasta. Fantastiline vabadus, kui keegi oleks natuke varem rääkinud, et selline elu võimalik on, poleks vist uskunud. Ja kolmandaks, kuna olime vast abiellunud, saime vabaks igaõhtusest teineteisest lahtirebimisest, kus raske oli midagi teha, lihtsalt hoidsime teineteisest kramplikult kinni ja justkui kuulasime kella – veel 15 minutit, veel 10, 5, kõik, jälle otsas! Aga nüüd, milline uskumatu hingerahu – oleme koos 24 tundi päevas! Me nautisime kõike oma töös – nii sisu kui kujundust. Sisu rikastas väga see asjaolu, et üks meist oli hüdrogeoloog, ja teine geofüüsik, õpekavad olid

üsna erinevad. Õpejõud – retsensendid imestasid pärast: No kust te küll seda võtsite, teil pole ju seda antud! Kuidagi iseenesest juhtus nii, et mõlemas diplomitöös olid meil täiesti uued ideed, ei mingeid tüüpilisi lahendusi. Isegi Lapimaa geoloogias, kus justkui oli tarvis lihtsalt aruannetest kõik hoolikalt maha kirjutada, leidsime me ühe raamatu julgete tunnustamatute vaadetega ja tegime küsimuse ootamatult põnevaks. Joonised olid meil hästi elegantsed, olin ju kunstnik, ja ka kallim oli maitsekas ja osav joonestaja. Tekste tippisime kirjutusmasinal Erika. Siis pole seda veel nõutud, sest kus nõukaaegne tudeng pidi sellist võimalust leidma, kas oma tagasihoidlikust stipist masinakirjutajale maksma? Ja ise, millised me ise siis olime! Unes justkui imetlesin eemalt me veetlevat paari – noored, saledad, sihvakad, andekad, innustusest säravad. Ja ühine tulevik ees, nii ahvatlev...

27.9.22

Laeval 2010

Pojaga sõidame laeval ja jõuame sadamasse, kus ootab meid kallim – päikesepaistel, kerges suvekleidis näeme teda kail otse pardalt. Näeme ja ruttame kohtuma. Oodates reisijate maale laskmist, mõtlen, et kohtumine kallimaga on alati nagu võlumaailma piiri ületamine. Ausõna, ei ole see nii, et kahekesi egoistlikult põgeneme sinna, ja näkemiin! Me võtame kaasa lapsi ja sõpru ja sugulasi – kõike, keda armastame. Näiteks, kõige uhkemal Eedeni aia külastusel oli meiega me seitsmeaastane poeg. Tahtsin öelda, et kujutage ette, aga seda on vist tõesti raskevõitu ette kujutada, kui saab veeta terve päeva metsikus rannas mändide ja luidete vahel. Olime nii kaua ihualasti, et

harjusime sellega täiesti – suplesime, päevitasime, sõime võileibu, ehtasime liivast losse, viskasime lupsu... Ühesõnaga jõudsime kogeda tunnet, kui ihualasti olemine ei ole enam mingi erutav eksootika, vaid täiesti loomulik ja ainuõige ning peaks kestma vähemalt suve lõpuni. Me väiksele pojale pole olnud tarvis midagi seletada, olime lihtsalt jumalad Olümposel, lugesime parajasti Muistse Kreeka müüte. Omaette mälestus, kuidas sammume õhtupool unistuste rannast tagasi tavalisse maailma ja juubeldame peadpööratavalt – selline päev oli, tõesti oli me elus, ja mitte keegi ei suuda seda enam olematuks teha. Pärast igatsesime oma Eedeni aeda taga mis hullu, hommikuti kasvõi mõned hetked püüdsime paljalt ringi lipsata, see oli meil nagu lipuheiskamine. Saime varsti nii kavalateks, et ka talvekasukates oskame seda tunnet alles hoida. Kas panite tähele, kui erutavad on suusaretked kallimaga? Kord veetsime kooli talvevaheaega, jällegi kolmekesi, üürisime toa suure metsapargi ääres. Järjekordsel jalutusel juhtus meil ette üsna suur nõlv, kus mul tuli äkki meelde vanaaegne telemark pööre, mida võõrasisa mulle kunagi õpetas, ja mida saab teha tavalistel suuskadel, ei pea slaalomi suusad olema. Tegingi mitu korda sinna-tänna. See näeb välja küllaltki efektselt – tõstab laia kaarega lumelainet, ja tõesti jäi kallimale meelde, pole tähtis, et ma kukkusin mäest alla jõudes.

2.10.22

Mida kohutavam ja eemaletõukavam on maailm, seda toredamad on me kohtumised. Täna tundsimme tohutut leidmise rõõmu. Kus ja kuidas see oli, pole meelde jäänud,

aga rõõm ise oli võrratu – me elu suurim rõõm. Kui inimene kaua ja sihikindlalt otsib midagi, peaks leidmise korral head meelt tundma, aga kui ta polegi otsinud, sest arvas, et see, mida ta ihkab, on täiesti võimatu? Just see juhtuski meiega. Leningradi ukrainlanna ja Leningradi eestlane, me pole uskunud, et keegi kunagi armastab meid nii, nagu me kadunud vanaemad, pole suutnud ette kujutada, et keegi kunagi mõistab me pidevat varjatud kodumaa igatsust, et keegi aru saab, kuidas võib olla väike kauge Panivanivka või väike kauge Kärddla kallim suurest uhkest Peterburist. Koduukrainlased ja kodueestlased, kes pole kunagi võõrsil elanud, ka ei mõista seda kahjuks. Venelased on võõrad, ja iga aastaga saavad veel võõramaks oma patriarhaadi- ja ropendamisega. Me pole jõudnud veel teineteisele midagi seletada oma lapsepõlvest ja päritolust, kuid juba aimasime, et üks uskumatu ime on sündimas. Aimasime ja usaldasime teineteist niivõrd, et me sõprus algas väikestest uinakutest marsruutides Lapimaa metsades. Aimasime, et leidsime selle, millest pole julgenud isegi unistada, ja jäime männi alla magusasti teineteise kaissu magama. Mingeid armuavaldusi, mingeid suudlusi pole olnud siis me vahel, ka usku, et see kõik kaua kestab, linnas on ju kõik teisiti, seal ühest kausist ei sööda ja männi all ei magata. Ometigi linnas hakkasime meeletult võitlema, et meid teineteisest lahku ei kista. Ja mitte kunagi pole meil kõhklust tekkinud, et just see on meie jaoks kõige tähtsam. Ja oligi. Olime teineteisele kodu ja kodumaa.

5.10.22

Laste tulekut oodates näen unes kallimat. Kallim läheb tööle ja mina jään koju, aidates kallimat mingi hüdrogeoloogilise skeemi koostamises puurkaevude ja isojoontega. Pean midagi täpsustama, vist puurkaevu numbrit, ja lähen kallima tööle. Tegelikult kasutan lihtsalt igat võimalust, et rohkem kallimaga olla. Lähen ja mõtlen, et mind ei lasta ju sisse, seal on range kord, aga hoovist oli vist ka mingi sissepääs, ilma valveta. Astun sisse hoovist, tõusen vanas trepikojas teisele korrusele, sattun Trammi- ja trollibussitrusti puhvetisse. Üks kallima töökaaslane astub sisse, õnneks ei ole ta ükski, muidu on ta liiga jutukas. Mõtlen, kuhu edasi minna, kui tuleb mu kallim ja ütleb, et võib juba koju minna. Läheme välja, tänaval raadio räägib eesti keeles, justkui me polekski Peterburis. Või tuli äkki tagasi Peterburi raadiosse ajakirjanik Tamara Zahharova oma saatega "Kogudused ja kogukonnad"? Igasugust imet unes juhtub... Nevskil läheme keldrisse, kus noored hakkavad mängima mingit improvisatsioonide mängu. Seal on ka vanemaid inimesi. Kallim tunnistab, et talle meeldib see mäng, et ta ei ole siin esimest korda. Tahab jääda keldrisse mängima ja mina pean koju minema, et seda loomingulist tegevust mitte piinlikuks teha. Kahju on kallimast lahkuda, kuid mul on heameel, et ta uue põneva tegevuse leidis. Lähen tänavale. Kas mul on korteri võti? Koti põhjast leian selle, selgub, et on.

16.10.22

Teeme kallimaga mingit lepingulist tööd. Teeme väga hoolikalt, nagu alati, aga töö on liiga suur, ja ma tean, kui palju on me aruandes nõrke kohti. Kui retsensent ei ole küllalt heatahtlik, võib koguni aruande tagasi saata parandusele. Siis on lepingu tähtaeg rikutud, see on tõsine pahandus. Käin öösel midagi kontorist toomas. Ettevaatlikult, et trepikoja uks ei paugu. Siis pakin lahti me kohvrid, käisime just laste juures Lauttasaarel. Lapsed on midagi meile kaasa pannud ja hõbepaberisse mässinud. Voldin kokku selle hõbepaberi, otsin kohta, kuhu pista, äkki läheb veel tarvis. Lähen rõdule suitsu tegema, imestan, kui soe väljas on. Kallim vist magab ammu tööst kurnatud. Vaatan ringi kolmetoalises korteris, otsin, kus kallim magama heitis. Äkki tuleb kallim mulle vastu nuttes ja ihualasti: „No kus sa küll oled? Olen nii väsinud, ootan, ootan sind, ja sa ei tule ega tule!..“ Miks ma küll suitsu tegin? Nüüd on mul vastik suitsu hais küljes. Kui kallimat emban, tunneb ta seda kohe ja kurvastub veel rohkem. Mul on nii piinlik, et ärkan.

5.11.22

Oleme kallima- ja pojapojaga kusagil Soomes puhkust veetmas. Lähen hommikul ümbrust uurima, vaatan, kuhu parem pere jalutama viia. Kõnnin esiteks läbi metsa, siis algavad trammi liiklusega asulad. Ei leia midagi huvitavat, tõttan edasi, kuni näen suurt ilusat koske. No see on juba vaatamisväärsus, kuhu tasub jalutama tulla! Aga kas mul tee jäi meelde? Kas oskan pere siia tuua? Kas pole see

koht liiga kaugel, et nad ära väsivad? Püüan sõita tagasi trammiga, kuid tramm möödub peatumata. Jõuan kuidagi oma pere juurde, teatan kallimale, et tean nüüd, kuhu ma neid jalutama viin. „On sul meeles, et meie poiss ei armasta metsa? ta ei tunne ennast metsas mugavalt,“ – küsib kallim. „See koht, kuhu teid viia tahan, ei olegi metsas, küll varsti näete!“ – „Hea küll, lähme vaatame siis, mida vanaisa tahab meile näidata...“

12.11.22

Jälle oleme kallima- ja pojapojaga puhkust veetmas. See kord puhkekodus, kus on, nagu haiglas, meestel ja naistel eraldi palatid. Pojapojale pannakse kallima koi kõrvale väike välivoodi. Ka sööma peame eraldi, kuid kuna sööklas on iseteenindamine – igaüks ise valib ja paneb oma taldrikule, mis meeldib, lähen sööma koos oma perega. „Mänedžer tahab sinuga rääkida,“ – ütleb mulle kallim. Söökla sissepääsu juures ootavad mind tervet kaks noort mänedžeri, pahased, et ma valesse kohta sööma tulin. Püüan seletada, et siin sööb mu pere, ja iseteenindamisel peaks ju kõigile toitu jätkuma. Mänedžerid kaovad pettunult, ilmselt ootasid, et ma neile vahetuse eest raha pakun, kuid mul pole olnud kaasas. Lähen toitu valima, aga näen, et kõik on juba ära söödud, jäid ainult porgandiviilud ja petersell. Heaküll, närin porgandit peterselliga, hästi tervislik. Lähen kallima palatisse. Haigla kogemustest tean, et naised ei ole kunagi vastu, kui mees naiste osakonda või naiste palatisse tuleb. Kallim pojapojaga on kuhugi läinud. Oodates jään

vastaskoile tukkuma. Ärgates näen kohkudes, et keegi kena väike daamike pikutab mu kõrval, pani pea mu õlale ja uinus magusasti. Peaks kuidagi ettevaatlikult tõusma, enne kui kallim näeb seda “armsat” pilti... Ärgates mõistan, kust see pilt tuli. Kui Helsingi buss veel kõrvalt tänavast väljus, nägime kord, kuidas ühe soome vanamehe kõrvale me ees istus kena tundmatu daamike. Kui buss liikuma hakkas, jäi daamike kohe tukkuma, oli vist väga väsinud, ja ta pea vajus vanamehe õlale. Vanamees istus üleni punane piinlikkusest, aga kahju oli ingliskest õlalt peletada, nii sõitsidki piirini. Me kallimaga vaikselt nautisime seda pilti tagant.

14.11.22

Lõbusad freesiad kallima autoportree kõrval hakkasid närtsima. Kui lilled mu altari ei ole küllalt värsked, langeb tuju alati koledasti, ruttasin poodi, kuid ainuke, mis seal viisakalt välja nägi, oli väike kollane krüsanteem. Tuli see osta, kuigi teadsin, et kallim kollaseid lilli ei salli.

Unes kohtusime kallimaga, öö läbi arutasime midagi hästi põnevat, kuid ärgates ei ole suutnud mitte midagi meelde tuletada. Säh sulle, kollased lilled!

Ja kust ma tean, et kallim neid ei salli? Kallim oli mulle rääkinud sellist lugu. Oma teisele praktikale sattus kallim väikesesse Karjala asulasse Valge mere rannas. Kui hommikul vara rongilt maha tuli ja jäi üksi süngesse tundmattusse kohta, istus ta teeäärsele kivile ja puhkes nutma, nii kahju oli ennast. Seal Karjalas sai kallim endale kavaleri – koolidirektori poja, kes oli kallimast mitu aastat vanem. Kallim väsis väga välitöödel ja pole seepärast kavaleriga kuigi palju suhelnud. Kavaler aga oli niivõrd armunud, et tuli pärast linna külla. Ta oli küll viisakas poiss, kuid jube provintsslik, pole teadnud isegi, et linnatranspordis ei ole kombes valjusti rääkida. Ühest sõidust temaga piisas, et edaspidi ainult taksol ringi liikuda. Loomulikult pole ta teadnud ka seda, et kollastel lilledel on reetmise tähendus.

Sellele mulle tundmatule Karjala poisile olen ma väga tänulik, ta oli täiskasvanud inimene sõna parimas tähenduses ja pole teinud oma õnnetust armumisest mingit draamat. Hiljem abiellus ta kohaliku õpetajannaga, kes oli juba aastaid temasse armunud ja ootas kannatlikult, millal seda tähele pannakse.

19.11.22

Kui oleks midagi intiimset unes näinud, jutustaksin heameelega, kuid lugu on palju piinlikum – jalutame kallimaga Peterburis, me lemmikkohas Vahtra alleel kodu lähedal, ja Peterburi on pommitama hakatud, nagu Ukraina linnasid. Aga meie oleme nii vahvad, ei karda midagi, kõigiga tuleme toime ja teatame tsiviilkaitsele lõhkemata pommidest. Ühe, mis elektrijuhtmetesse rippuma jäi, laseme ise õhku, meil on väike kuulipilduja, mida kärul veame. Pärast joome kohvi tundmatu daami ja härraga ning sekkume ebaviisakalt nende juttu, kiideldes, et just me oleme need, kes lõhkemata pommidest teatasid, ja nüüd on need juba koristatud, saab jälle vabalt ringi käia.

Ärgates muigan, oleks ju veider, kui Putin hakkaks oma kodulinna pommitama, aga see mees näitab iga päev, et ei ole sellist kuritegu, millega ta toime ei tule, ja ükskõik kelle vastu.

23.11.22

Leiutame kallimaga mingit orienteerumismetoodikat, mis peaks geoloogi välitöödel aitama. Sõidame pärast suviste orienteerumisvõistlustele oma leiutist katsetama. Võistlustest osavõtjad ei ela mitte telklaagris vaid ühiselamus, mis kujutab endast suurt vineerist seinadega suvemaja.

Askeldan millegagi stardil-finišil, ise rajale ei lähe. Äkki näen taevas pirakat raketti. Vaatan metsa poole, kuhu rakett kadus, ootan plahvatust, kuid seda ei tule, lendas kuhugi kaugemale. Huvitav, et ma ei kohku, ei aruta seda sündmust kellegagi, justkui oleksin juba harjunud taevas lendavate raketidega.

Järgmisel hommikul lähen tüdrukute tuppa kallimat otsima. Öeldakse, et kallim on toakaaslastega hommikust sööma läinud. Näen, et tüdrukud on asju pakkimas. Küsin, miks nad ära sõidavad. “Kas sa ei tea? Võistlused on ju otsas,” – vastavad nad mulle. Need on vanemad tüdrukud, mäletan selliseid ülikoolist, kes hakkasid lausa esimesest kursusest rahulikult ja asjalikult oma tulevast elu üles ehitama. See plaanipärane tegevus, mis nägi ette tutvumisi, kohtumisi, kurameerimist, tundus jube igavana. Lähen ka asju pakkima, viimane hommikusöök jääbki ära, pole enam tuju. See teeb alati nii nukraks, kui kusagil olid noored koos, ühendatud ühiste huvidega, ühise tegevusega, ühise vaimustusega, nagu Woodstock’is, kuid üritus lõppeb, kõik sõidavad laiali, ja saad aru, et see ei kordu enam kunagi, et just selline armas seltskond enam kokku ei tule, kui tulekski, kõik on juba muutunud.

Tegelikult peab tunnistama, et sedalaadi meeoleolud olid põhjuseks ka meie ühinemisel kallimaga. Saime ju

sõpradeks välitöödel Lapimaal, kus olid koos ainult üliõpilased, ka ülemus oli vast ülikooli lõpetanud ja valis osalisi sellesse noorte seltskonna teaduskonna seinalehe toimetaja kogemustega. Seinalehe toimkond oli tegelikult noorte loominguühing, umbes nagu Siuru või Tarapita. Me pole olnud ainsad, kes püüdsid osakese sellest liigutavast toredast muljest kogu eluks kaasa viia.

Kogu eluks... Nii tahaks, et me lugu lõppeks sõnadega “Nad elasid kaua ja õnnelikult ning surid ühel ja samal päeval.” Tõele see muidugi nüüd enam ei vasta, aga kellele seda tõde tarvis? Ärgates taipan, kust see orienteerumise teema, inglise keeles *bearing*. Pojapojaga hiljuti koolis õppisime lahendama matemaatika ülesandeid, kus olid antud vahemaad ja kaks korda muutuv suund, ning oli tarvis rehkendada, kuhu rändur või laev või lennuk jõuab. Seda pakuti teha kolmnurkasid vaadeldes ning siinuse ja koosinuse teoreeme kasutades. Taipasime varsti et pakutud kombel tingimata eksid kusagil ja arendasime oma algoritmi, kus iga marsruudilõigule arvutasime koordinaatide juurdekasve. Pärast tuleb need koordinaatide vahemikud lähtepunktile lisada, ja ongi vastus käes, stabiilselt töökindel ja ebameeldivate üllatusteta. Kontrolltöö eest pani õpetaja pojapojale halva hinde, sest nägi, et ülesanded olid lahendatud mitte nii, nagu õpetatti. Me poiss aga oli ehtne oma vanaema pojapoeg ja läks rahulikult õpetajalt küsima, mis nimelt valesti on tehtud. Õpetaja vaatas kontrolltöö veel kord üle ja pidi tunnistama, et kõik on õigesti, ning parandas hinnet.

28.11.22

Räägin teismelise pojaga. Meil on head suhted. Poeg kaebab mulle oma terviseprobleeme. Ütlen selle peale, et tarvis reumatoloogi juures käia ning hakata tablette võtma, enne kui asi hullemaks läheb. Tean, et lastepoikliinik on kaks korda kolinud, pakun käia seal otsekohe enne kooli, mis algab pojal keskpäeva paiku.

Jõuame polikliinikusse, kus käib ilmatu remont, ja sisse saab ainult tellingutele turnides läbi kolmanda korruse akna. Polikliinikus ühineb meiega kallim, nähtavasti jõudsin talle helistada, et ta töölt meid aitama ruttas. “Võibolla tuleme teine kord?...” – küsib kallim kõhklevalt. “Ei-ei, – vastan mina, – see remont ja kolimised ei lõppe siin kunagi. Asi ei kannata edasilükkamist!” Kooli otsustame täna vahele jätta.

Registruuris istub vastik eit, kes püüab meid valele teele juhatada ja ütleb, et reumatoloog võtab vastu seal, kus polikliinik varem asus. Vaidlen vastu, kuna tean täpselt, et sinna pole ühtegi arsti jäänud. Vastik eit aga hakkas juba rääkima järgmisega järjekorrast. Minagi ei taha temaga kauem vaielda, lähen lihtsalt ise reumatoloogi otsima. Kallima me pojaga jätan registruuri juurde istuma. Silte kabinetist ei ole veel. Ometigi leian kuidagi ehitusprahi hunnikute vahelt reumatoloogi kabineti. Selgub, et tema juures on hetkel uurija prokuratuurist seoses ühe haige surmajuhtumiga, selle pärast registruur püüdiski meid minema saata. Ootan, kuni reumatoloog ülekuulamiselt pääseb, ruttan siis kallima ja poja järgi, aga nad on kuhugi teise kohta

liikunud, ja jälle tuleb tellingutel turnida, üha kõrgemale, üha kitsamate ja ebamugavamate käikude kaudu, no lausa Püha Perpetua redel Taevasse!..

Paar aastat tagasi mainisin Perpetuat ühes luuletuses koos Eurydike ja Saskiaga. Perpetua nägi seda, “sealt” saab ju kõike lugeda veel enne ilmumist, ja talle meeldis seltskond, kuhu ma ta asetasin. Teate mis ta siis tegi? Sai minu kallima sõbrannaks! Nad hakkasid koos mulle taevast pilvedega märke saatma. Kallim poleks muidu osanud ega julgenud seda teha, aga Perpetua õpetas, ta ise ei karda ju midagi, keegi Taevariigis ei julge talle märkust teha. Perpetual pole palju aega olnud meiega mängida. Tal on omad kohustused – trööstida ja lohotada neid, kes ahastusse sattusid. Veel oma maises elus kirjutas ta redelist Taevasse, ainult pole seletanud, milleks sinna turnida, valu kannatades. Selleks vaikimiseks olid tal oma põhjused, just see talle meeldiski, et ma neid põhjusi aimasid. Seletuse andis Perpetua eest itaalia renessansi kunstnik Giovanni di Paolo, kelle maali “Paradise” (1445) Metropolitan kunstmuuseumis New Yorgis näeme. Ei hakka jutustama, vaadake ise, internetis on kerge leida selle maali fotot.

29.11.22

Sellist unenägu on täiesti võimatu jäädvustamata jätta. Me pojapoeg, kes on gümnaasiumi lõpetamas, kavatseb õppida Cork’i ülikoolis Iirimaal. Saame teada Cork’i tudengite meeleavaldusest ja ruttame kallimaga sinna asjaga kohapeal lähemalt tutvuma. Teame, et

meeleavalduse tähtsamaks põhjuseks on kõrge õpemaks, kuid on ka teisi nõudmisi. Jõuame kohale. Meeleavaldajad on ennast täiesti riidest lahti koorinud ja seisavad võrdsete vahemaadega ülikooli staadionil, nagu tantsupeo osavõtjad. Tüdrukute liigutavalt pisikesed valged rinnad kõhnadel päevitanud kehadel päistavad kaugelt silma. Häbeneme noorte poole vaadata, sest meie, nende vanemad, oma vaesusega oleme ju tegelikud süüdlased. Kohale saabub politsei, valmis hakata meeleavaldajaid arresterima, kuid ülikooli juhatus palub neid mitte sekkuda ja lubab ise asja klaarida. Sammume tudengitest mööda ruumi, kus on vanemad kogunenud. Kallim oma kõrge palgaga on üks väheseid, kes tõesti suudab probleemi praktiliselt lahendada, ta hakkab kohe teiste vanematega olukorda arutama. Saame teada, et tudengid on siin staadioni riietusruumis ööbinud, valmistudes oma ürituseks. Meile antakse pakk fotosid, mida tudengid olid meeleavalduseks teinud. Piinlikud fotod – kõhnad noorukesed kehad ja nõrdinud põlevad pilgud. Koristaja hakkab põrandalt suitsukonisid pühkima. Algab koosolek, keegi ülikooli juhatuselt peab kõnet vanemate ees, selgitab olukorda viisakalt ja kannatlikult. Saame teada, et noored otsustasid meeleavalduse lõpetada ning sammuvad uhkelt riietusruumi, pead kuklas kaastundlike pilkude all, häbenemata oma alasti kehasid.

6.12.22

Kallim vahetab töökohta, on väsinud pidevast tellimuste otsimisest. Saame temaga töökaaslasteks. Näitan kallimale

oma töökohta. Instituudis pole ammu remonti tehtud, tuba on nii räpane, et piinlik, kuid tellimuste suhtes on töö tõesti rahulikum – kahe-kolmeaastased teemad. Kallim saab tuttavaks oma osakonna juhatajaga, kellel on ammu läbimõeldud ülesanded hüdrogeoloogile. Võime minna lõunat sööma. Kutsume kaasa poetessi, kelle tahtsin kunagi perekonna sõbraks teha, mul pole varem tuttavaid poetesse olnud, olin siis temast suures vaimustuses. Varsti selgus aga, et poetess on parajasti abikaasat vahetamas ning vaatleb mind võimaliku kandidaadina. Kallimale see lugu rikkus tõsiselt tuju. (Mul on siiaani häbi, kuid see ei ole juba unes.) Ometigi on kallim täiskasvanud inimene ja teab, et töökaaslastega peavad head suhted olema, eriti ebameeldivatega, nii et on kohe nõus poetessiga lõunat süüa. Instituudis on söökla, kuid sinna ei julge ma kallimat kutsuda, olin hiljuti haige peale lõunat seal. Väljudes instituudihoonest jääb mulle ette lasteaia rühm. Kui tänaval kallimale järgi jõuan, poetessi temaga enam ei ole. Ma isegi ei küsi, kuhu ta äkki kadus. Mõtisklen kramplikult, kuhu minna lõunat sööma, sest varem ei ole ma lõunavaheajal väljas söömas käinud.

11.12.22

Pole ammu kallimat unes näinud. Ime küll, iga õhtu kuulan pikalt sõjauudiseid, ja ikka jätkuvad ägedad lahingud, aga rindejoon jääb ikka paika. Mõni kord jään isegi tukkuma kõike seda kuulates, kes oleks suutnud sellist pilti ette kujutada? Kuidas peab kallim minu juurde trügima läbi nende uudiste? Ja ometigi magama minnes

tõstan käed kallima autoportree ees, nagu Jeesuse kuju Brasiilias, ja palun, kogu südamest anun kohtumist. Autoportree kõrval on ehitud jõulupuu oks, ehk saan tõesti jõululingituse?

„Mihkel, miks on su raamatul kaks pealkirja, ja mõlemad nii pikad?! – küsib töökaaslane, kena noor daam. „Mis raamatul? Näita palun.“ Töökaaslane ulatab mulle läikiva kõva kaanega paksu raamatu, vähemalt seitsesada lehekülge, kus mina olen autoriks ja pealkirjad tõesti liiga pikad. Kes selle koostas? Miks mulle pole midagi öeldud? Ma kujutan ette kui palju ebaõnnestunud tükke võib olla nii paksus raamatus. Issand, kui piinlik!

Kallim tuleb mulle tööle järgi. „Mul pole veel tööpäev lõppenud, oota palun natuke. Niipea vaata, siin on üks üllatus, ei teagi veel, kas meeldiv või mitte,“ – ütlen ma kallimale ja jätan ta vastilmunud raamatuga istuma. Kes selle koostas? Ilmselt keegi austaja. Nähtavasti eelmise töökoha sekretär, ta valmistas trükiks asutuse aastaraamatuid, võis ühtlasi ka luuleraamatu koostada. Märkan äkki, et ühel teisel töökaaslasel, noorel mehel, on mu luulekogu juba ekraanil, kusagilt alla laetud.

Kallim ootab, ma ei pea tingimata tööpäeva lõpuni istuma, hakkame minema. Väljas inimesed liiguvad juba töölt kodupoole. Kõnnime rahvasummas, seletan kallimale salapärase raamatu ilmumise asjaolusid, et ei tea, kuidas see üldse tekkis. Kardan, et kallim on armukade, see peab tõesti üks üsna kiindunud austaja olema, kes sellise tükiga hakkama sai. Lisan, et ilmselt on seal kodumaaigatsuse teema esiplaanil. „Mis sa seletad, mul on veel meeles, miks me sinuga koos oleme,“ – naeratab kallim.

Rahvasummas laskume alla üsna kitsast trepist järsul mäenõlval. Ulatan kallimale käe ja näen rõõmuga, et tema liigutused on kerged ja nõtked...

26.12.22

Magama minnes pöördun kallima autoportree poole oma „õhtuse palvega“: „Selle jubeda aasta viimase öö veedame koos, ma palun Sind!“ Ja kohtumine tõesti antakse. Nüüd hommikul meelde tuletades näen, et see oli tõeline narrimine. Täiesti lõppeva aasta vaimus.

Oleme kallimaga kahekesi kodus, kuid olen parajasti konverentsile sõitmas. Kallim seisab abivalmis mu kõrval, ma pole ju nii ammu läkitustes käinud! Ja mina muudkui pakin asju: siin on mu ettekanne, siin – läkituse paberid, suveniirid kolleegidele, hambahari,, Pass, pilet ja rahakott peavad taskus käepärast olema... Mida veel tarvis läheb? Suitse, Ei, ma ei taha, et kallim seda näeb, ostan kusagilt, Aeg juba lennukile sõita, palun kallimat, et ta mulle paar särki kaasa paneks, mida kallim kohe teebki. Ma isegi ei vaata, millised ta valis, pistan kilekoti särkidega kohvrisesse.

Kuidas kallimaga jumalaga jätsin, pole üldse meelde jäänud. Juba sammun kohvriga tänaval. Kuhu ma sammun?.. Tarvis kähku takso kutsuda. Suur must takso peatub parajasti, kuid sealt ronib välja üks vanaisa lapsega, ülejäänud pere jääb sisse ja sõidab edasi...

31.12.22

Talbergin puistotie

2008

Politsei leidis mu kallima.

Olen palju politseis käinud. Daamid, kes seal töötavad, olid alati südamlikud mu vastu, kuigi aidata iga kord pole suutnud. See kord suutsid.

- Kas see on teie kallim?
- Jah on!
- Pange siis siia allkiri ja võite ta koju viia.
- Aitäh teile! Suur-suur-suur aitäh...
- Hoidke teda!
- Hoian! Uskuge, et hoian!

Kallim on vaikne. Ma ei küsi, kus ta oli. Kallim ilmselt ei tahagi sellest rääkida. Pesen teda vannis kaua ja hoolikalt, kuivatan suure pehme frotee saunalinaga, panen puhtad riided selga, annan süüa, õnneks kodus leidub midagi söödavat. Ikka vaikides. Kallima mõtted on kusagil väga kaugel, kuid ma usun, et ta pääseb sealt.

Alles siis, kui oleme voodis teki all, hakkab kallim rääkima. Hakkab rääkima ja koguni naeratab, on juba kodupoole teel. Palub ennast emmata. Vannitoas oli ta nii äraolev, et ma pole püüdnudki teda kallistada, ehk ainult veidi, kui kuivatasin.

Kallim teeb kohe juttu maise elu imelistest asjadest. See ei üllata sugugi, et tagasi tulla sealt, kus ta oli, ongi tarvis imet.

3.1.23

Kolm päeva tagasi linastus pojapojal Youtube'is tema esimene dokfilm “*Introduction To Soviet Post-Punk*” (50 minutit). Ja kolme päevaga 144 vaatajat, 19 pöialt ja 3 kiiduavaldust täiesti tundmatutelt austajatelt ei tea kus maalt. Eriti sügav mulje jäi videost pere liikmeil, me pole osanud ette kujutada, et kodustes tingimustes sellise filmi jaoks saab tükke leida ja neid kokku panna. Kui poleks teadnud, kes autoriks, arvaksin et küllap BBC. Õhtul loomulikult kutsun kallimat seda sündmust koos tähistama.

... kallima-, mammi- ja mammi sõbrannaga sõidame Katariina kirikusse kontserdile. Kirikus on hämmastav akustika (arhitekt Faelton), tean seda mitte

ainult kuulajana, me koor on seal paar korda laulnud, ja see oli tõeline nauding. Nõuka ajal asus seal helisalvestusstudio. Luterlik kirik ja helistuudio on kaks viisakat asutust, nad siiaaani tegutsevad koos selles hoones.

Kes oli mammi sõbranna, pole suutnud meelde tuletada, ilmselt kas kolleeg-arst või terveks ravitud haige. Tol ajal oli palju närvihaigeid, kes kõhklesid, piinlesid ega leidnud kuidagi hingerahu. Kaasaegne inimene ei kõhkle ega piinle, ja kui haigeks jääb, on tal tarvis psühhiaatrit, mitte närviarsti.

Väljas on selge kuid jahe suvepäev, kellegi daami kena pruun puudel jalutab trollis ringi ja tutvub reisijatega. Jõuame kohale. Me kallimaga tahaks juba seltskonnast lahkuda, et mõnda aega kahekesi veeta, kasvõi linnatänaval. Kuid millegi pärast peame selleks mingis tabelis oma read kõrvuti panema. Ja seda tuleb teha vastikus uues Excelis, kus midagi ei leia, ka läpakaga on mul vähe kogemusi. Ei jätkugi unenägu, et sellega toime tulla.

12.1.23

Eile oli Hisa surma aastapäev, juba teine. Alles nüüd hakkas taipama, kui suur on mu kaotus. Leinasin siis oma kallimat, leinan ka nüüd, selles suhtes justkui midagi pole muutunud, aga siis nuttis koos minuga ustav sõbranna, kellele pole olnud tarvis mitte midagi seletada, nüüd aga nutan üksi sürrealistlikus kõrbes. Sõbrad ja pereliikmed on head mu vastu, olen siiralt tänulik, kuid neil on oma elu. Hisal pole olnud sellist minust eraldi oma elu – ta saatis mulle oma lõpetamata maalide fotosid, mõni kord isegi sõimasin teda, kui hakkas pilti rikkuma. Kas keegi on teile saatnud lõpetamata luuletusi? Hisal oli pere – mees ja tütar, kaks tütrepoega, ta arutas minuga kõike, mis neil

kodus toimub, nagu minagi temaga, oleme lapsepõlvesõbrad.

Ei tea, kas juhuslikult või saatuslikult, sain just eile kaks kirja politseist, kuhu mind kutsutakse seoses rahvusvahelise kaitse taotlusega, mida on minu juhul tarvis Eesti kodakondsuse saamiseks. Õhtul arutame pikalt pojaga Whatsapis, millest peaks politseis juttu tegema, ja millest mitte, et ma ei näe välja vanamehena, kes on hulluks läinud üksi sõjauudiseid kuulates. Kõne lõpetades lähen magama, kutsudes nagu alati kallimat kohtuma. Ja kallima autoportree äkki naeratab mulle vastu. Oo, me ammu suhtleme, ma tean, millal ta tõesti naeratab. Tuletan meelde igaks juhuks, et meid lahutas just nimelt sõda kallima kodumaal, millest kallim haigeiks jäi ja... ei taha välja öelda, mis siis sai.

Istume kallimaga restoranis kusagil Helsingi südalinnas. Akna taga on valge, saal on suur, kõrge laega, oleme pidulikult riides – kallim pikas hõbekashallis kleidis, mina valges särgis ja mustas ülikonnas, küllap oli põhjust. Restoranis on rahvast, kuid me istume kahekesi suure ümmarguse laua taga keset ruumi, kristall-lühtri all. Ja kuidas on kaetud see laud! - Täis kollaseid ja siniseid ploome, valget ja punast viinamarja, veel mingeid puuvilju. Künnlad põlevad pronksist künnlajalas keset päeva. Selliseid asju saab teha ainult, kui kodus külalisi vastu võtad, või kui kogu restoran on mingiks ürituseks reserveeritud. Ometigi saime endale seda lubada, kuigi oleme kahekesi ega oota kedagi, nähtavasti oli põhjust. Sööme vaikselt kollaseid ploome, arutame midagi

omavahel, ka vaikselt, mingit imelikku hingerahu nautides.

17.1.21

Kui kallimat kaua ei näe, hakkab alati muretsema: Äkki teen midagi valest, ja kallim mõistab mind hukka, selle pärast ei tulegi kohtuma? Siis on kohtumisrõõm suureks kergenduseks.

Lähme kallimaga pangaautomaadist sularaha võtma. Ja pangaautomaat seisab otse me trepikojas, esimesel korrusel. Keegi noormees askeldab automaadi juures. Jääme oma järjekorda ootama. Tuleb meelde, et olen pangakaardi unustanud, tahan selle järgi koju minna, teisele korrusele, kuid mõtlen ümber, ei jäta ju kallimat üksi siia trepikotta selle tundmatu noormehega. Noormees läheb minema. Kallim topib automaati oma kaardi, toksib pinkoodi, võtab välja terve pataka raha. „Ma võtsin kontolt kõik, mis oli. Nagunii tarvis üüri maksta,“ – seletab kallim. Ilmselt räägib ta üürist, mida lapsed Helsingis maksavad.

Lähme tagasi korterisse, teisele korrusele, ja kallim jätab rahapataka trepikotta. Korjan selle ruttu üles. Märkan veel, et keegi on raha kõrvale mängukaardid jätnud.

Tulen kööki, ja see näeb välja nagu enne 1975. aasta remonti. „Tarvis kähku poes käia. Külmutuskapp on tühi, mis ma õhtul kallimale süüa annan?“ – mõtisklen endamisi. Tahan tuld põlema panna, aga pirn põleb läbi.

Tarvis vahetada kohe, muidu pärast pimedas on raskem seda teha. Otsin uut pirmi.

Kallim tuleb vaikselt kööki. Pikas pruunis kleidis. Kallistan teda. Issand kui kõhnaks on ta jäänud! Kõhnaks ja kergeks. „Sa oled ikka naljakas. Eestlane,“ – ütleb seepeale kallim irooniliselt, kuid ka tunnustavalt. „Vaat minu õde...“ – alustab ta mingit juttu, kuid siis kõik lõppeb.

4.2.23

Tõin kallima autoportree ette värskeid roose – õrnroosaid, väljastpoolt rohekaid, ja see lihtne vana abinõu aitas tõesti, soovitan kõigile, kes kohtumist igatseb.

Oleme kallimaga kusagil ühiselamus. Pole olnud meil kuigi palju ühikas elamist, kuid millegipärast unes näen seda tihti. Ühiselamu on ahjuküttega puitmajas. Seletan kallimale, et pean minema ühele tüdrukule matemaatikat õpetama, olen talle lubanud, ei mingit kurameerimist! Mine, kui oled lubanud, - vastab rahulikult kallim. Tema häälest mõistan, et kallim justkui lisab: Kui ka armud oma õpilasse, ega see iseenesest patt ei ole, patt on, kui ei oska väärikalt käituda. Mul oli kunagi üks õpilane, aspirant, noor ema. Rääkisin vist temast liiga tihti ja nii vaimustatult, et kallim hakkas huvi tundma. Õpilane parajasti laadis üles oma väitekirja. Kallim luges seda üsna kaua ja viimaks ütles, ei kui see on minu õpilane, võin tõesti uhke olla.

Astun sisse tuppa, kus elab mu õpilane. Suur tuba on rahvast täis. Magab su õpilane, - ütleb mulle vanem poiss, ei tea, kas õpilase vend või peigmees, ja näitab, kuidas tüdruk magab ühes voodis noorema õega, kohti kõigile ei jätku. Kallimal tõesti pole mingit põhjust armukadeduseks, tüdruk ei ole mingi kaunitar. Kunstnikud maalivad selliseid tüdrukuid, kui tahavad näidata, et on hästi rahvalikud. Oota, - lisab vanem poiss, - ta tegi silmad lahti. Ärganud õpilane ronib teki alt välja ja hakkamegi õppima ahju ääres kastidel istudes. Ühe tüki lahendame, teised tuleb järgmiseks korraks jätta, meil mõlemal on muud tegemist.

Oleme kallimaga väljas, lohistame läbi pargi midagi rasket ja raudset. Ei mäleta, mis see oli, aga nii raske, et kallimal tuleb aidata, ma üksi lihtsalt ei tule toime. Ja maha jätta ka ei saa, mingi väärt asi. Selgub, et oleme Brüsselis. Oh, millal see rändamine ometi lõppeb? nii kõrini sellest! Ees paistab mingi kõrge hoone. Loodame, et see on raudteejaam, kust saame juba koju sõita.

7.2.23

Täna olime kallimaga Peterburi Pioneeride palees Solomon Levini jüngrite kokkutulekul. Levin oli kujundava kunsti stuudio juhataja, ja see pole olnud õpeasutus vaid nimelt loominguline stuudio. Paljud jüngrid on siiaaani kunstnikeks jäänud. Nimelt jäänud, sest nad said kunstnikeks siis, koolilastena. Kusjuures ei tea ühtegi, kes oleks profi, selles mõttes, et teenib leiba

oma kunstiga. Ilmselt oli see osa kasvatuses, mis me oma stuudiost saime. Hakata profiks – see tundus kõige jubedam saatus, mida suutsime ette kujutada: teha looming igapäevaseks plaanipäraseks tegevuseks, mis peab jätkuma ka siis, kui midagi välja ei tule, ja sellest läheb tuju veel halvemaks – see on ju tõeline põrgu! Leiba teeniti enamasti arhitektuuriga, mille tõttu olid paljud jüngrid kallima töökaaslased. Kallim töötas linna arhitektuuri ja planeeringu asutustes (neid on mitu). Temalgi koolitüdrukuna pole olnud Pioneeride palee võõras – kallim laulis lastekooris. Kohtusime jüngritega enamasti näituste avamistel. Need, kes kunstnikeks jäid, maalisid ja joonistasid, ning uusi teoseid esitategi neil näitustel. Sõna teosed on kirjutatud jutumärkideta, sest Solomoni jüngrid on tõesti linna kõige ilmekamad, huvitavamad ja loomulikult ka maitsekamad autorid. Mida suuremaks kasvavad nende lapsed ja lapselapsed, seda tihedamaks muutub suhtlemine ja sõprus jüngrite vahel. Nad on ju vaimu- ja mõttekaaslased, teisiti ei saagi olla. Nii et sellisesse uhkesse seltskonda on meil kallimaga au kuuluda. Unes aga pole midagi erilist toimunud, isegi näitust pole avatud, niisama suhtlesime omavahel. Lõpuks olid peaaegu kõik juba läinud, aga me kallimaga kiirustamata sõime mõnuga mingit suppi, ja ma juba muretsesin, kes toaukse kinni paneb, meil pole ju võtit.

Tundub küll täieliku fantastikana, kuid mul õnnestus kohata veel ühte sellist entusiastlikku isetegevusliku loomingu juhendajat ja organiseerijat – see on Ingvar Luhaäär, ja kujundava kunsti asemel on temal kirjandus, eelkõige luule. Jüngreid on Ingvaril isegi

rohkem kui Solomonil. Ja nagu Solomoni omadel, ei tule ka Ingvari jüngritel pähe oma innustuse vilju, oma tunnete tunnistusi mingiks kaubaks teha. Selles mõttes võib öelda, et van Gogh oli isetegevuslik kunstnik. Nagu muusikut tühi saal ei innusta, nii ka luuletajat lugejate puudumine, kunstnikku – vaatajate puudumine. Seepärast on isetegevuslike autorite seltskonnad nende loomingule väga olulised.

11.2.23

Olen konverentsile minemas.

“Ära hakka seal kohe preilidega kurameerima,” – hoiatab kallim. “Konverentsil käiakse ju, et noorukeste aspirantidega suhelda,” – püüan ma vastu naljatada.

“Ära siis liiga pinguta, sa ei ole ju nende juhendaja. Ma keetsin sulle kaasa neli muna, et sa näljas ei istu, kuni *icebreaker*ile jõuad.” Sammume juba tänaval, kallim tuli mind saatma. “Nägin, et sul on suitsud kaasas, kas sa ei võiks juba suitsetamise maha jätta? Praegu keegi enam ei suitseta,” – targutab kallim. “Ma ei suitseta, sa näed ju, et ei suitseta. Mul on lihtsalt rahulikum olla, kui suitsud kaasas...” Sellega me jutt lõppeski selleks korraks.

14.2.23

Mu Ukraina tüdrukud tulid Soomest minuga suusavaheaga veetma. Otsin ümmarguse plastmasskelgu, millega sai Paepargis kilgates sõitu teha, Tüdrukud on kallima sugulased, seepärast mängin nendega erilise

rõõmuga. Need kolm päeva olid nagu mingist teisest elust. Jälle üksi jääda oli üsna kurb. Tõin kallima autoportree ette värskeid roose, ja aitas see vana abinõu.

Unes olin välitööle minemas. Töö oli hästi lihtne kuid mõistatuslik – eesmärki teadis ainult tellija, vist mingi peidetud aarete otsimine. Tahtsin kaasa võtta pleekinud ruudulise särgi, kuid kallim möödaminnes viis selle kuhugi ära, võibolla viskas minema. Oli selge, et kallim ei taha, et ma nii kulunud rõivaid kannan, isegi välitöödel.

Aga lahtise akna aknalaualt vaatasid sisse pirakad albatrossid – uhked julged linnud, kes inimest üldse ei karda.

Oligi kõik, selline lühike kohtumine, kuid rohkem ei olegi vaja, et pärast kogu päeva elada rõõmsa teadmisega, et kallim on sinuga.

25.2.23

See kord olime noorte spetsialistidena oma esimeses alalises töökohas Geodeesia- ja ehitugeoloogiaturstis, millest jäi üsna raske mulje, nii unenäos kui ka mälestustes. Tolle aja ülemused pidasid oma auülesandeks, kui nende alluvusse sattub entusiastlik ambitsioonikas noor, teha temast omataoline pettunud ja kibestunud isik. Siis oli levinud selline ülemusetüüp, kes noorena oli aspirantuuris, kuid väitekirja lõpuni viia pole suutnud ja pärast kogu elu tõestas endale ja teistele, et teadus on üks silmakirjalik tegevuse imiteerimine, ja et teadurid on muidusööjad. Väga võimalik, et nii see

nõukaajal oligi kusagil mujal, kuid ainult mitte geoloogias. Geoloogia on põhimõtteliselt põnev ja kaasakiskuv tegevus, geoloogias on võimatu ükskõikselt ja igavalt töötada. Kuid isesorti värk on ehitusgeoloogia, kuhu sattusime. Kõik me ettepanekud, kuidas võiks tegevust arendada ja paremale tasemele tõsta, võeti vastu agressiivselt. Et midagi muuta, selleks oli tark onu – peainsener, kes istus oma kabinetis nagu varaoo sekretäri kaitse all. Ülemused pole oodanud lugupidamist, kuna neil endil pole olnud lugupidamist enese vastu, see asendati üleskruvitud distsipliiniga, mis justkui pidi tingimata praktilise asutuse tööd saatma. Need ülemused pole jõudnud isegi nii kaugele, et väitekirja koostamine ja kaitsmine ei ole veel mingi teadus vaid lihtsalt *post graduate* õppimine, kuigi sisult ja kujult on muidugi uurimistöö. Ja me olime siis nii noored, et ka ei ole seda teadnud. Pealegi arvati, et kui peres keegi teadusliku kraadi saavutada püüab, siis peab teine abikaasa ennast tingimata ohvriks tooma, st kõigist isiklikest plaanidest loobuma. Ja meil kulus ka üle kümne aasta, enne kui veendusime, et see ei pea nii olema.

Häiriva taustaga unenäos imekombel pääsime tööajal ülikooli, kust loodame leida mõistmist ja toetust (tegelikult kaastunnet ja lohutust), õppejõududest olid justkui vanemad sõbrad saanud. Kuid keegi meid ei oota, kokku lepitud pole olnud. Seisame hämaras ülikooli esikus nii mahajäätuna, nii äraeksinuna, pole osanud ette kujutada, et see täiskasvanute elu niivõrd ebameeldiv on.

Unenägu, millest justkui mingeid toredaid muljeid ei jää, on ometigi innustav, sest oleme ikka koos oma muredes ja kurvastustes.

26.2.23

Tänane kohtumine oli priima! Kui ma seda otsekohe hoolikalt kirja ei pane, mõnitan sellega Taevast, solvan tänamatusega Kõigeväelist Issandat. Erinevalt kirja panemisest, ei ole lugemine sugugi kohustuslik, selle loo võib täiesti lugemata jätta. Liiga tugevate muljete vältimiseks. Täna saime nautida seda, mis on kõige innustavam, kõige joovastavam tegevus maailmas – kallimaga ühist loomingut. Meil oli käsil mingi rajoneerimise skeemi koostamine. Skeemil oli kaks kihti – jooned ja alad. Jooned olid sidumiseks kaardiga – jõgede ja teede võrk, reljeef. Teises kihis eraldasime vööndeid, kus ehitusgeoloogilised tingimused olid ümbrusest oluliselt halvemad või paremad. Ja selliseid vööndeid oli kõigist kaks, nad moodustasid umbes veerandi pildist. Olime tulemusega väga rahul. Kui kogu uuringuala oleks ühte tüüpi, poleks mingit skeemi tarvis, piisaks ühest lausest seletuskirjas. Igav tulemus oleks me tööd alavääristanud. Aga seda pole juhtunud, tulemus oli ilmekas, skeem nägi kenasti ja huvitavalt välja. Siia maani heameel.

Saan aru, et kirjanikule või luuletajale paistavad ehk uuringud ja projekteerimine mingi igava kontoritööna, mida loominguks üldse võimatu nimetada. Kadestage, kadestage...

27.2.23

Selles unenäos tulid kaks minu sõbrannat Tallinnast Peterburi talvist üliõpilasvaheaega veetma. Neid majutati Pedagoogilise instituudi ühiselamus. Istume ühika toas, ja tüdrukud sädistavad üks-teise-võidu, et nooremat pole vanemad tahtnud sellele reisile lasta, vanemat aga – abikaasa, kuid nad ikkagi leidsid võimaluse tulla, ja nii hea meel, et mind jälle näevad! Kallim tuleb mulle järgi. Tüdrukud vaatavad pettunud pilgul. Millegipärast arvasid, et jään nendega ühikasse. Õnneks vaikivad nad oma ootustest, kallimale poleks selline jutt meeldinud.

Kõnnime koju Nevski paremal pool. Tüdrukutel ei ole ju seal ühikas midagi süüa! Ei tea, kus me nii hilja avatud poe leiame, kell saab varsti 11... Äkki seal, kus praegu Lancôme oma parfüümi pakub, märkame väikest nõukaaegset toidukauplust ja jõuame sisse lipata enne ukse sulgemist. Sabas seistes valime, mida osta: heeringat, kartulit, hapukurke, leiba, kuigi leib on ilmselt eilne. Pole eriti peen toit, aga parem kui mitte midagi, poes muud ei ole. Müüa hakkab juba meile tunnist heeringat püüdma...

Ärgates taipan, kust selline imelik lugu. Kui Ukraina tüdrukud minuga elasid, tuli kord Ingvar oma korterisse ööbima, ja pidin tüdrukute toas koos nendega magama, Ingvar ironiseeris veel, et kadestab. Mingeid muljeid sellest pole jäänud, ja just see oligi meeldiv, et oleme täiesti oma inimesed.

28.2.23

Oleme kallimaga korteris, kuhu majutati Ukraina sõjapõgenikud – nelja lapsega ema. Kallim asendab ukrainlannat köögis, mina aitan täita ankeeti, millest oleneb sotsiaalameti toetus. Väiksemad lapsed magavad, suuremad – mängivad vaikselt voodis.

Reaalsuses me väike ukrainlanna veetis hommikud voodis tahvelarvutiga. Kooli saatsin ta kella üheks. Peale hommikusööki kutsus ta tihti mindki kaasa mõnda filmi vaatama või raamatut lugema, kui pole olnud sõbrannadega netis Robloxi mängu. Tänu sellele mängule õppisime pähe nii palju ingliskeelseid sõnu, et Soomes võeti tüdruk teise klassi. Mängida sai ka tundmatutega. Sel puhul tuli varjunime kõrvale panna Ukraina lipp, et ebameeldivaid tutvumisi vältida.

Ankeeti täites leidsime ühised tuttavad ammu minevikku jäänud elust.

Kallim lahkus siit ilmast kolm aastat enne suure sõja algust, kuid nagu minagi, ei ole kallim mingi omaette isik, vaid osa me ühisest hingest ja saatusest. Selle pärast ei pea imestama, et me nüüd koos sõjapõgenike aitame.

6.3.23

See ei ole küll kohtumine, kuid näen seda unenägu juba teist korda. Mul on noored armunud sõbrad, kes elavad erinevates linnades. Seletan noormehele, mis kallim mulle kunagi seletas – et liiga pikk kihlus ei lõppe alati pulmadega, et raskusi, mis on nooruses täiesti olemas,

rõõmsam on võita koos kallimaga. Kui liiga vastutustundlikult ellu suhtud, võib elu lihtsalt ära jääda. Noor sõber võtab südame pihku ja sõidab oma kallimat kosima, üürib korteri kallima linnas, kuhu kallim tulebki kõhklemata elama. Kuid töökohta leida noormehel ei õnnestu, järgmise kuu üürimaksu ei suuda ta maksta. Mida teha? Muud lahendust ei tule noortel pähe, kui et noormees peab tagasi sõitma linna, kus teda tuntakse. Et kallim oleks kaasa tulnud, pole arutatud, kallim õpib ülikoolis. Siis võtan ma pangalaenu ja ostan noortele korteri pulmakingitusena. Vaevalt suudan ma seda elu lõpuni tasuda, kuid olen kuulnud, et pangalaenu saab kindlustada. Teisiti pole saanud kuidagi, olin ju see, kes kosimise nõu andis, pidin vastutama oma sõnade eest.

8.3.23

Bibione

2013

Rohkem kui kaks nädalat pole meile kallimaga kohtumisi antud. Muutume iga päevaga nukramaks. Eriti kurvaks teeb teadmine, et see on karistus. On teada ka mille eest – lobisen ja kiitlen liiga palju, justkui kohtumine ei olekski enam võimatu ime, vaid lausa midagi igapäevast. Kaeban ja hädaldan, kuni saime jälle kohtumise.

Tulime jalutuselt poja sõbrannade- ja sõpradega, ja too jalutus ilmselt õnnestus. Meid kallimaga võeti noorte kampa. Oleme nii uhked selle tunnustuse üle. Tähendab, 23 aastat, mis meil noortega eavahet on, ei ole meid ära rikkunud, see on tõesti nii, mitte et ainult meile paistab nii olevat. Midagi joovastavat on nooruses, kui seda lähedalt näed, lõpmatult võib imetleda, kuigi miskit erilist justkui ei toimu.

Vahetame rõivaid üheskoos suures toas, kui väljast hakkab õhuhäire sireeni kostma, Säravad pilgud muutuvad kohe kibestunuiks – selline tore päev on ära rikutud, see va maailm ei kõlba kuhugi!

Ärgates tuletan meelde, kuidas olid mul kunagi noored töökaaslased, tüdruk ja poiss, kes keemialaboris töötasid. Tulid hommikul, ümberriietusid koos tühjas toas, jõid kohvi. Vineerseina tagant kuulsin nende rõõmsat sädinat. Ei suuda meelde tuletada, millest nad rääkisid, kuid tegid seda vahetpidamata ja mõnusasti. Kuulasin nagu kevadist linnulaulu. Tüdruk oli paksuke kuid imearmas, poiss – mehine ja rüütellik, usaldust tekitav. Armunute muljet nad pole jätnud, olid lihtsalt head sõbrad, kuid just lihtsalt head sõbrad võivad kergesti iseendale märkamatult armunuiks saada. Pärast võeti poiss

kroonusse, tüdruk aga jõudis oma õppimisega kaugemale ja sai teisest laborist parema töökohta.

Tuletan meelde oma noorust, mis mitte ainult ilus aeg on, vaid ka raske. Mul olid kursusekaaslased, kes püüdsid täiskasvanud olla – abiellusid esimesel kursusel, sünnitasid lapsukese, siis lendas noore pere isa ülikoolist välja ja sattus kroonusse, lapsuke kasvas poolitatud peres jubedates raskustes. Ei saa öelda, et selline eeskuju oleks innustanud. Alles aastakümneid hiljem taipasin, milles oli südantlõhestavate kannatuste mõte – kui noored oleksid mõistlikult pulmad edasi lükanud ülikooli lõpetamiseni, saatus oleks ehk hoopis teistsugune – mõni nobedam tüdruk või mõni enesekindlam poiss jõuaks äkki ette. Tulemusena neist jubedaist muljetest kujunes kolmandal kursusel tüdrukute ja poiste kampa, keda sidus väga õrn sõprus, kuid ilma nende hirmuäratavate täiskasvanute probleemideta. Kambas oli tore olla, keegi pole tundnud ennast üksildasena ja mahajäätuna, noorus sai ühes kuidagi üle elatud katastroofideta.

23.3.23

* * *

Pildikesed, üks kaunim kui teine, tantsivad, tantsivad mu ümber. Tegelikult olen ise ööliblikas lambi ümber tiirlemas. See on lamp, mis Sara Teasdale'il manalateed valgustas. Ööliblikas – armetu pisike olend, rumal pealegi. Kuid ta oskab lennata.

17.3.23

* * *

Kõigest saime jagu – oma noorusest – see oli raske katsumus, keskeast, seegi pole kergem olnud, vanadusest, haigustest, surmast. Jah, ka surmast – ei alistu, kohtume, nii palju kui antakse, igatseme, ootame kannatlikult. Kuid oleme tõesti väsinud pidevast võitlusest saatusega. Mida ta õige meist tahab? Et täiskasvanuiks saame? Ärgu lootku! Jääme armunud lasteks. Igavesti. Aamen.

17.3.23

Magama minnes palun, lausa anun kallimalt kohtumist. Kohtumisi pole antud väga kaua, ja ma mõistan, et see on mulle karistuseks – eputasin liiga palju, kiitlesin, et saan kallimat näha ja temaga suhelda vaatamata me kurvale saatusele (Eurydike ja Orpheus, selgitan igaks juhuks). Lahusoleku aastad on mind muutnud, peab tunnistama, olen morniks ja kärsituks läinud, ja need ebameeldivad omadused aina kasvavad. Ka igapäevased masendavad sõjauudised tuju ei tõsta.

Magan kole halvasti. Tahan isegi tõusta keset ööd, et hakata pooleli jäänud kirja politseisse jätkama. Hommikupool uinun siiski, ja juba oleme kallimaga mingite tähtsate perekondlike tegemiste kallal. Selliseid tegemisi on mul tõesti praegu iga päev – valmistume pojapojaga *Whatsapis* gümnaasiumi lõpueksamiteks. Ei mäleta, mida nimelt me kallimaga unes teeme, aga teeme just sellise meeoluga, nagu matemaatilisi harjutusi pojapojaga. Kui tuleme kõigega toime ja oleme enesega rahul, heidame magama. Kallim ulatab mulle õuna alasti

voodis poolistudes. Kui me kaua teineteist ei näe, tekkib mingi piinlikkus, tuleb justkui kõike uuesti õppida, oleme muutunud lahusoleku ajal... Armunutel on üks omaette rõõm – iha näitamine. Mõlemal on ju peadpöörítavalt meeldiv ja meelitav tunda, et teda ihaldatakse. See rõõm on iseenesest nii tore, et talle ei peagi tingimata midagi järgnema peale magusa ühise uinumise või hommikuse ärkamise ja ühise tööle ruttamise, kus leitakse ometigi võimalust kallimale näidata, et, vaata, pesen hambaid vannitoas, aga ukse jätsin pärani lahti, et saaksid mu peput imetleda, vaata hoolega, rõõmu peab õhtuni jätkuma! Issand, kui tore on see usaldus ja avameelsus me vahel, kõige salajasemad ja varjatumad ihailmingud on me ühised aarded, mida me ei häbene mitte vaid oleme hoopis uhked nende ebamaisete usutunnistuste üle.

16.4.23

Sellest kohtumisest on kustutatud osa, mis liiga armas oli. Et Lugeja selle peale ei pahanda, lisan väikse luuletuse.

* * *

Kallimaga on meil
saladusi palju,
uhkem üks kui teine,
ahvatlevam, kaunim.

Ühte saame avada
armuliselt teile –
et me saame lennata
imeliselt kergelt,
vaimustavalt kõrgel,
virmaliste kombel.

Kui te meid ei usu,
on meil väga kahju,
asjata siis avasime
saladuse vahva.

8.8.23

Jälle pole meil kaua kohtumisi antud. Kordan jälle, mis ma sellest arvan. Kustutan pärast need read. Ometigi tõin kallima autoportree ette roosasid tulpe ja kutsusin kallimat kustunud häälega kohtuma, kui olime pojapojaga *Whatsapis* matemaatika harjutused lõpetanud, need said ka igaõhtusteks, gümnaasiumi lõpueksamid on lähenemas.

Oleme kallimaga mingil konverentsil, kus ettekannete vahel ka kohvi pakutakse, nagu see kombeks on, pirukate ja kookidega. Kohvipaus parajasti algas. Rahvast on palju. Laua taga, kuhu maanduda lootsume, istuvad juba mingid meremehed õllega. Liigume edasi, teise saali, kus leiame endale koha. Kallim istub laua taha, ma lähen meile kohvi tooma pirukate ja kookidega. Kallim on oranžis kampsunis, mis sobib talle imehästi. Hakkab juba rääkima kõrvalistujatega, nagu alati jutukas. Mina valin meile kooke ja pirakaid...

Nii et üsna lühike oli me kohtumine, isegi kohvi juua pole jõudnud, aga see oli ju, oli!

27.4.23

Veetsin päeva üsna viisakalt – pole kirjutanud ühtegi traagilist luuletust, pole joonistanud ekspressionistlike pilte, tegin lihtsalt oma geofüüsikalist tööd, kuna seda oli külluses. Ja kuna töö oli mehhaaniline, mängis mul Vikerraadio, kust kuulasin mitte rindeuudiseid, nagu tavaliselt, vaid saadet 70-te aastate diskost. Tuletasin meelde, kuidas käisin eluaegse sõbra sünnipäeval TPI ühiselamus ja nägin seda diskot oma silmaga. Sügav mulje jäi – nagu mingi teine maailm, mitte midagi ühist nõukaaegse reaalsusega. Värskeid oranže roose tõin muidugi kallima autoportree ette. Ja kõik see aitas.

Kirjutame kallimaga aruannet ühe suure ala loodustingimustest ja keskkonna seisundist, kus kõik-kõik – õhk, vesi, muld ja kivimid peab olema iseloomustatud. Ehitusgeoloogia ja hüdrogeoloogia kirjutab kallim ise, reljeefi ka, aga meteoroloogia, hüdroloogia, müra, pinnase geokeemia, raadioaktiivsus, ja radoonioht – no kes seda kõike jõuab ilma minu abita teha? Paljusid asju me polegi ülikoolis õppinud, aga tuli teha seda nüüd. Mõned küsimused ei ole veel lahendatud – siis peab lihtsalt projekteerimise järgneviks staadiumiks ülesanded püstitama – kus mida detailiseerida ja täpsustada.

Nii et mis muud kui kohe töö kallale. Arvuti asemel on meil kirjutusmasin Erika, nagu see oli aastal 1974. kui me oma diplomitöid tegime. Toas magab vanaema, peab kirjutusmasinaga kõõki minema. Selgub, et arvuti

puudumine pole ainuke ajastu tunnus. Elame ühiskorteris, ja naabrid vahetusid parajasti. Vanad naabrid lahkusid jumalagajätmata, on vist pahased, et me pole neid kolimises aidanud, aga me ei saa ju kuidagi, tähtaeg on käes, aruanne peab jalamait valmis saama. Uued naabrid, kena noor pere, kutsuvad külla, tahavad tuttavaks saada. Vabandan viisakalt, seletan, et hetkel ei saa me kahjuks tulla, sest aruanne on põlemas.

Kogu kohtumise jooksul pole vahetanud kallimaga ühtegi sõna, tegime lihtsalt ühist tööd, ja sellega oli kibekiire.

2.5.23

Palun vabandust, et jälle oma unenägudega tüütan, ei hakka lubama, et see nüüd on viimane kord, lihtsalt sellist lugu on võimatu kirjapanemata jätta. Oleme kallimaga Ermitaažis Jordaania treppi pildistamas ja netti üles laadimas. Ja kuulus trepp on üleni härmatises, sätendab päiksekiirtes pakase käes. Tõeline õudukas, kuid meid see millegi pärast sugugi ei häiri, teeme mõnusasti oma loomingulist uurimistööd. Ja selles tegevuses on meil väga sümpaatne juhendaja, kelles sulasid kokku kaks me toredat vanemat sõpra – arheoloog Gleb Sokolov ja hüdrogeoloog Aleksei Korotkov, mõlemad professorid, mõlemaga olime sõbrad veel enne teadusliku kraadi saamist (nõukaliidus olid kraadid mitmeastmelised – esiteks kandidaat, mis *PhD*-le vastab, siis doktor, pärast professor, kui õpilasi küllalt palju saab olema). Sokolov elas Moskvas. Kord külastasime teda kallimaga, olime veel tudengid, laulsime talle duetis arheoloogilist laulu

sküütidest, mida välitöödel kuulsime. Juhtus nii, et Puškini nimeline kunstimuuseum oli millegipärast sel päeval kinni, ja, kujutage ette, Glebi palvel lasti meid sisse, sest liiga kahju oleks lahkuda seda nägemata. Koolipoisina aitasin kunagi Glebi muistse Rooma marmorkujusid Ermitaažis pildistada tema väitekirja jaoks, valgustasin neid spetsiaalse lambiga. Veel jäi meelde, kuidas küsisin kord Glebilt, kas vastab tõele minu mulje, et vanasti pole inimesed sugugi rumalamad olnud kui praegu, ja elasid ka üsnagi viisakalt. Gleb vastas, et jah, just nii kõik oligi. Korotkov aga oli kallima diplomitöö juhendaja ja hiljem – minu väitekirja juhendaja. Teda ka aitasime tema väitekirja kujundada, kopeerisime talle jooniseid, siis tuli seda käsitsi teha. Korotkovilt õppisin ühte asja, mis ei piirdu geoloogiaga. Arvasin varem, nagu paljud auväärt kolleegid praegugi arvavad, et teadusliku artikli või aruande keel peab jutukeelest tingimata erinema. Korotvov aga näitas oma ettekannete ja raamatutega, et see erinevus leiab aset vaid kehvavõitu arenguga inimestel, et kultuurne inimene räägib nii selgelt ja õigesti, nagu kirjutab, kirjutab aga sama vabalt ja sundimatult, nagu räägib.

11.5.23

Muretsen üha rohkem, et kohtumisi enam ei anta. Ime küll, kui kuulad pidevalt rindeuudiseid, kuidas see kohtumine peaks lahingute vahele mahtuma?

Poeg helistab *Whatsapis* iga õhtu. See kord oli me jutuajamine eriti väsitav. Toon vaid pisikese detaili. Ütlesin, et muutsin viimasel ajal oma arvamust Peeter

Esimese kohta, keda olin harjunud positiivseks tegelaseks pidama, kuna ta tõi Venemaale euroopalikku kultuuri, õpetas venelasi laua taga nuga ja kahvli kasutama. Nüüd aga näen, et too keiser oli samasugune Putin, ja muudkui ründas oma naabreid. Poeg vastas seepeale, et ei, Peeter on suur kuna ta on igatpidi väga edukas, Putin aga on põlgusväärt, kuna on põruja, kõikjal, kuhu ta oma nina topib. See väide kurvastas mind väga. Tähendab, oleks Putin kolme päevaga Kiievi vallutanud, nagu kavatses, oleks ka tema suur olnud?

Ometigi vaatamata kurvastustele või just tänu neile anti meile kohtumine.

Kallim peseb põrandat vannitoas. See on mulle ebameeldiv, aga mis teha, oleks pidanud varem hoolitsema, et kõik puhas oleks, nüüd ei saa enam kallimal tegemist käest ära võtta. Millegi pärast pani kallim väikse kasti endale jalge alla, aga nõu anda oleks ebaviisakas. Kui tal nii on mugav, olgu siis. Kallim lööb kummardades pea ära vastu kraanikaussi. Ilmselt selle pärast, et ma vannitua uksele seisan ja pealt vaatan, pagana piinlik! Istub vanni äärelle ja hakkab nutma. Nii kahju kallimast, et ärkan üles.

22.5.23

Tõlgime kallimaga ühte lõpmatult pikka teksti, mis on katkendlik – üksikud sõnad ja lausejupid, nagu avangardistlik luule või arheoloogilistel väljakaevamistel leitud käsikirja fragment, tulemus aga peab olema loetav ja arusaadav. Ei tea, mis keelest see tõlkime käib, pole tähtis. Töö on kurnav, kuid maha jätta ei saa kuidagi, see

on perekondliku, see tähendab saatusliku tähtsusega. Võtan julguse suure tüki teksti kustutada, mis näis täitsa lootusetu olevat, aga üle jääb ikka masendavalt palju. Paneme tähele, et teksti teemad korduvad. Ehk see aitab paremini toime tulla? Mööda liiguvad mingid inimesed – töökaaslased või naabrid, meil pole mahti pead tõsta. Ja kus me üldse istume oma tööga?

Justkui ei midagi meeldivat, aga sain maigu suhu me ühisest tegevusest, mis kulmineerus, kui kallim oli projekti direktoriks – tal olid oma lepingud kaheaastase kestvusega, kus töötasid kümned spetsialistid mitmest asutusest, ja tuli lahendada meile täiesti uusi probleeme – uurida objektide ajalugu 18. sajandi algusest, kõike loodustingimusi ja keskkonna seisundit, sealhulgas kalade kudemist meres ja rännulindude marsruute. Õnneks minu töökohas siis tellimused praktiliselt puudusid, sain võtta neljaks kuuks tasuta puhkust, et kallima tegemistest tõsiselt osa võtta. Unustasin öelda, et neid suuri lepinguid oli kaks korraga ja üheaegselt. Sealt ongi see tunne – kui keeruline ja ootamatu probleem ei oleks, me peame lahenduse leidma, mõistliku ning veenva ja õigel ajal. Väsitav oli, mõni kord öö läbi kirjutasime aruannet, millega hommikul tellija juurde sõitsime. Raske oli, aga süda laulis, tundsimus uhkust, et oleme täiesti vabad – ei mingeid ülemusi, kõike otsustame ise. Kuulsin kunagi sellist vanasõna, et armunud ei ole mitte need, kes aina teineteist vahivad, vaid need, kes vaatavad ühes suunas.

6.6.23

Mida kauem me kallimaga teineteist igatseme, seda rohkem rõõmustavad kohtumised, mida meile vahest unenägudes antakse. Ei peagi tingimata teineteist nägema, piisab täiesti teadmisesest, et kallim on kusagil kõrvaltoas, piisab et päeva lõpuni ülevas tuus käia. See meenutab 1973. aasta sügist, välitööde ja pulmade vahel (välitöödel saime sõpradeks), kui igaõhtune teineteisest lahtirebimine oli nagu sideme vahetamine haaval, rivanoolita. Tol sügisel oleksime täiesti õnnelikud, kui saaksime lihtsalt kõrvaltubades magada, mitte erinevates linnaosades, igaüks oma peres.

Üha raskem on kallimal minu juurde tungida läbi igapäevaste rindeuudiste. Need meenutavad rohkem ja rohkem klassikalist õudukat, kus keegi ei suuda vaest veetlevat ohvrit päästa, kuni ta filmi lõpus teda jälitavat maniakki ise ei tapa kööginoga. Sõda kestab varsti juba poolteist aastat, kuid ikka imestama paneb, miks venelased niivõrd innukalt tolle maniakki osa mängivad, nagu tõelises õudukas muudkui leiutavad uusi koledusi.

Panin tähele, et vene mängufilme ei saa ma enam üldse vaadata, kohe taipan, et oi, neid tegelasi tunnen juba teises osas, ja ärgu püüdku enam näidata, et nad on mingid peenetundelised intellektuaalid. Kõige meelsamini vaatan Ukraina melodraamasid. Toob pisara silma, kui praegusel jubedal ajal linastub film, kus pole mingit sõda, Venemaad üldse ei ole, ja filmikangelased tegelevad oma isikliku elu probleemidega, nagu normaalsed inimesed kunagi. Kujutan ette, kui tänulikult neid filme vastu võetakse Ukrainas – poolteist tundi sõjata – taevalik kingitus.

Jäi lisada, et tegelikult on ka meie pere sõjapõgenikeks saanud – linna, kus elasime suurema osa oma elust ja kus õnnelikud olime, kus on me kodu, lõppude lõpuks, ei saa me enam näha mitte kunagi.

Unenägu ennast ei olegi mõtet jutustama hakata – kallimat pole näinud, lihtsalt teadsin, et ta on kusagil ligidal, ja sellest oli küll, et rõõmu tunda.

7.6.23

Õhtul anun valjuhäälselt kallimalt kohtumist. Olen ahastuses, päris kindel, et kohtumisi enam ei anta, et lõpmatud sõjauudised on kõik võimalused selleks välja tõrjunud. Kuradi sõda! Jõudis juba me unenägueni!

Ärgates hommikul ei suuda oma rõõmu uskuda: meile anti kohtumine! Tulin kallima juurde tööle teda aitama keskkonna uurinute asjus. Kallim sai andmeid orgaaniliste ainete sisaldustest pinnavees oma järjekordsel objektil. Tarvis oli nüüd selgeks teha, millised on nende ainete piirsisaldused, millisesse ohuklassi ained kuuluvad ja millised on ohutegurid. Ülikoolis ei ole me seda õppinud, netiühendust meil unes veel ei ole, et vaataks kõike Vikipeediast.

Tore, et tulid, kohvik on veel lahti, jõuad lõunat süüa, – ütleb mulle kallim ja saadab mind asutuse sisesse kohvikusse – kantiini. Ise ta on juba lõunat söönud. Kallim on elegantne, nagu ikka. Ta töötab arhitektidega, peab läbirääkimisi tellijatega, välimus lausa peab hiilgav olema. Ja maitsekas tingimata.

Võtan kantiinis kõrvitsasuppi, kotlette seenekastmega ja kisselli. Õnneks jätkub mul taskuraha

oma lõuna eest maksta. Piinlik oleks, kui tuleks kallima käest raha paluda. Kallim minuga lauda ei istu, kohtas kolleegi, kellega tarvis midagi arutada, nad istuvad pingile seina ääres. Imetlen vaikselt kallimat, ta on nii veetlev oma julges ja sarmikas asjalikkuses, looja ja korraldaja. Söön kõrvitsasuppi, pole viga, söödav...

19.6.23

Jalutame kallimaga talvises metsapargis raagus haabade vahel. Jõuame maanteeeni kõrgel tammil, mille nõlval on tõeline liustik. Kallim turnib üles kergelt ja osavalt, nagu mägikitseke. Saan vaid hoiatada, et ole palun ettevaatlik, jää on väga libe! Imetlen kallimat alt. Kallim on kontsadel kõrgetes saabastes, pikas kitsas palitus, sihvakas ja elegantne, ilmselt osavam minust – kunagisest alpinistist. Leian ka võimaluse üles ronida. Ülevalt on liustik veel ilmekam, mitmeastmeline, nagu külmunud uhke purskkaev.

Teisel pool maanteed asub mõis, mida uudistavad paarkümmend eakat ekskursanti. Kallim hakkab nendega rääkima, jutukas, nagu alati. Selgub, et neile tuleb varsti buss järgi, me mahume ka peale ja saame küüti linnani.

Otsustasin sõita kahekümneks päevaks Helsingisse poega aitama. Kallim ilmselt kiidab heaks seda plaani.

30.6.23

Kutsun kallima õhtul kohtuma mingi uue ebameeldiva tundega: olen nii vanaks ja morniks saanud, et kas kallimal ongi enam minuga huvitav? Õnneks unes ma nii vana ei ole, meile aga tuleb külla seltskond itaallasi –

umbes kümme keskealist meest ja kaks daami, kes pole küll mingid haritlased, kunstnikud ega muusikud, kaks meest on koguni mundrites – üks sõjaväelane, teine mingi ametnik, ometigi on pilkudest ja käitumisest tunda, et külalised on mitmetuhandeaastase itaalia kultuuri kandjad. Daamid ei ole just kaunitarid, kuid üsna kenad ja temperamentsed tüüpilased itaallannad. Õhtul kavatsevad külalised pummeldama minna, kutsuvad ka meid kaasa ja toovad selleks kokkukorjatud raha meie kätte hoiule. Loeme igaks juhuks üle ümbriku sisu – kaks tuhat eurot, aga üks ka kampa ole küllalt suur. Itaallased teevad midagi me suures ühisköögis, pastat vist keedavad, mina aga olen ametis redeliga pirni vahetamas, mis parajasti läbi põles, otsin veel kaua sahtlitest uut asemele. Tulen tuppa tagasi ja märkan, et hoiule toodud raha on kuhugi kadunud. Kallim ka pole märganud millal ja kuidas. Keegi oli vahepeal toas käinud ja kööki viinud ratastel serveerimislaua, millele ümbrik rahaga pandi. „Ehk hiljem leiame, aga praegu tarvis kähku pangas käia ja kontolt kaks tuhat tuua,“ – ütlen ma selle peale. Olen juba minemas, kui kallim leiab äkki rahaümbriku mingist karbist, ei kujuta ette, kuidas see sinna sattus. Külalised ongi parajasti linna peale minemas. Kallim palub mind öelda, et tal on tegemisi, ja kahjuks kaasa tulla ei saa. Tegelikult aga ei ole veel raha kadumise stressist toibunud. Itaallased leiavad restorani hästi suure lauaga, mille taha mitte ainult kogu seltskond ei mahu, vaid ka kohalike daame saab juurde kutsuda, need tulevad tõesti üsna meelsasti, sellised keskealised haritud daamid, üks räägib isegi itaalia keelt. Sööme mingit praekala, valget

veini rüüpame peale, seltskond on lõbus. Kahju, et kallim pole tulnud.

Kohtumise rõõmuga tõin kallimale uhked gladioolid – valge, roosa ja punase. Õhtul rääkisin pojaga *Whatsapis*, ka tema nägi oma emmet unes, kuid ei suuda meelde tuletada, kus ja kuidas see oli.

4.8.23

Meri

2023

Halleluuja

Kas olen ma usklik?
Olen küll!
Usun, et nägin Jumalat
oma kallima näol.
kummardasin Teda
nii palju kui suutsin ja oskasin,
usun, et näen Teda jälle.
tarvis ainult kannatada,
ei tea kui kaua,
kuid ma pean vastu
ega reeda oma usku.

23.7.23 Lauttasaarel

Kallimale

Sina pole kartnud vaesust,
saamatust ei ole kartnud,
toorest ämma, võõrast kodu,
kuigi olid õrn ja habras,
hellitatud, kergelt haavuv,
olid taevalik ja oled,
minu kallim.

27.7.23

Õhtul olen väsinud, tahan vaadata midagi liigutavat kuid mitte südantlõhestavat. Kui õige Tšehhovi “Daami koeraga”? Tuleb meelde naljakas lugu sellest filmist. Kaadris Batalov kurameeris Savvinaga, väljaspool filmimisplatsi aga pole teda üldse tähele pannud. Batalov oli siis juba kuulsus, Savvina aga – algaja. Lugu on optimistlik, selle kangelased kannatavad teineteist aina igatsedes igaüks oma linnas, aga just need kannatused teevad nende elu tõeliseks lauluks, lausa veetlevaks. Finaalis filmitegelased lehvitavad teineteisele läbi akna. Tuletan meelde, kuidas me kallimaga seda teeme. Majast väljudes tuleb kohe tänava teisele poolele minna ja sealt lehvitada ja musisid saata kuni tänavanurgani, mitu korda tagasi vaadates, kuna lahkumishetkel käitume natuke teisiti, kui näiteks lihtsalt laua taga kohvi rüübates. Ja sellest nii avameelsest armuavaldusest jääb pärast kauaks ajaks hinge soe tunne.

Unes olen mäeinstituudis, otsin professorit, kes oli juhendajaks kallimal tema diplomitöös ja minul – väitekirjas. Õpejõudu ei leia, hüdrokeoloogia kateedril on parajasti mingid talgud. Tüdrukud kutsuvad mind osa võtma. Ei saa kahjuks, mu kallim ootab mind kodus, - vastan mina. Kahju küll, - kostavad seepeale tüdrukud, - tervitage siis Liinat meie poolt! Ja veel, te lähete ju ülikoolist mööda, viige neile palun see seade. Võtan seadme, hakkam minema. Tüdrukud on nii kenad ja sõbralikud, astun õige poest läbi, toon neile midagi maitsevat, olen ju täna parajasti palka saanud. Ülikoolis on ka talgud, otsin tükk aega nende korraldajat, leian, annan talle seadme. Selgub, et see on talgute osavõtjate

registreerimiseks. Ülikoolist väljudes avastan, et mul on käe peal kellegi pikk hall villane seelik. Ei mäleta, kust see tekkis. Tuleb tagasi minna seeliku perenaist otsima. Keegi poiss tahab sel puhul kahemõttelist nalja visata, kuid ma ei luba talle seda teha, olen ju ikkagi mitu korda vanem. Väljun jälle. Kaldapealne üleskaevatud, komberdan vaevaliselt, sattun mingile laevukesele, küsin kaptenilt, kas saaks kuidagi pardalt kaldale. Aga kuhu teil vaja? – küsib kapten. Tegelikult, oleks vaja teisele kaldale, ja laev hakkabki kohe liikuma. Siin peatuge palun! – Ei, siin ei tohi, - vastab kapten, sõidame edasi, lõpuks ka kodust mööda, otsides parajat kaid. Oleks tarvis kallimale helistada, aga mis siin enam helistada, kui mõne minuti pärast jõuan koju... Ulatan kaptenile viieeurose, oleks pidanud vist rohkem andma, aga kapten on rahul. Hüppan laevalt maha, ruttan kodu poole. Oi, siit on juba parem üks peatustevahe metrooga sõita. Hakkangi rahvasummas treppidest alla laskuma...

Pole jõudnudki koduni, ärkasin, aga see kallima poole ruttamine oli nii joovastav! Kujutan ette, kui kaua käin nüüd ringi selle muljega.

1.9.23

Turnime kallimaga mingile künkale, kallim ees, kerge ja nobe nagu mägikits. Püüan mitte maha jääda. Jõuame tippu, kus õitsevad ilusad roosad põõsad, kuid ei näe ülevalt seda, mida lootsime.

2.4.24

Mäeinstituudi hüdrogeoloogia kateedri juhataja teeb mingit lepingulist tööd ja tuleb külla kallimaga oma töötulemusi arutama. Nad laotavad joonised diivanile, ja kallim oskab igale numbrile hinnangut anda ning seda olemasoleva infoga kooskõlastada. Panen tule põlema, et neil valgem oleks. Olen uhkusest lõhkemas, et kallim selline tunnustatud asjatundja on, et me õpejõud tulevad temaga nõu pidama.

Ise uurin ajalehe artiklit kohalikust fosforiidi maardlast. Artiklis on toodud andmetabel. Vaatan, kas sellest saab maardla varusid arvutada. Ei saa, ja see on ilmselt meelega tehtud.

Pakume külalisele tassi teed, mille kõrvale on meil ainult mitte väga värske poolik stritslisai. Pinlik küll, et ei leia midagi paremat.

Külaline lahkub. Esikus arutus jätkub, mainitakse ühist tuttavat, kes hüdrogeoloogilise seirega tegeleb, ja kellelt oleks hea tulemuste muutlikkuse kohta küsida.

4.4.24

Oleme kallimaga kursusekaaslaste kokkutulekule minemas. Kohtasime juba kaaslast, kes tulid üritusele otse välitöödelt, mis olid neil üsna rasketes tingimustes, poisid on väsinud nägudega. Kokkutulek toimub ühiselamus, ja me ostame kaasa sidruni, paki suhkrut, koti küpsist ja paki teed. Teed tuleb kaua poeletilt otsida. Selgub, et hinnad on tõusnud, ja mul ei jätku raha ostude eest maksta. Müüavanamees ootab kannatlikult. Kallim andis mulle oma

rahakoti, ja sealt leian küllalt raha. Kallim ise kohtas juba tuttavaid ja ajab nendega juttu.

5.4.24

Unenägu 26.5.24

Nagu see juba mitu korda varem oli olnud, ka nüüd kaebasin, et enam ei anta meile kallimaga kohtumisi, sest olen liiga muutunud viimasel ajal, ja kohe nägingi jälle kallimat unes. Kuid esiteks nägin mu isa teist prouat. See oli selline imeloom, et tarvis natuke seletada. Koolipoisina tegin ühe katse oma lahutatud isaga kohtuda, kuid mammi leidis mu palitutaskust isa aadressi ja tegi mulle koleda peapesu, andis mõista, et olen perekonna reetur, kes äärepealt oleks hakkama saanud alatu teoga. Loomulikult jäi see meelde, ja rohkem ei ole ma isaga kontakti otsinud. Aastal 1986, kui olime kallimaga juba üsna täiskasvanud, me poeg sai 11-aastaseks, hakkas kallim mulle korduvalt peale käima, et tahab minu isa näha, temaga tuttavaks saada. Raske oli seda sammu astuda, ikkagi 30 aastat ei ole ma isa näinud, kuid kallima soov sai täidetud. Isa ütles, et see on kõige õnnelikum päev tema elus, kallimasse aga armus esimesest pilgust, nagu tütrusse. Hiljem olin ise seda tunnet kogenud. See on teistsugune kui tulevasse pruuti armumine, kuid ei ole sugugi nõrgem. Pealegi imelisel kombel ei anna see kallimale mingit põhjust armukadeduseks, ehk ainult ironiseerimiseks. Ka isa prouaga tuli loomulikult suhelda ja mitte lihtsalt viisakalt vaid üsna sõbralikult, muidu oleks too esimene taaskohtumine ka viimaseks kohe jäänud. Isa teine abikaasa, nimetame teda lühidalt võõrasemaks, oli endise

aadliku tütar. Ta sündis aastal 1922, siis olid kõik aadlikud juba endised. 1. maailmasõja ajal oli tema isa allveelaeva kapteniks. Allveelaeva nimi oli Hunt. Kodus võõrasemal rippus seinal raamis graafiline leht, mis kujutas hunti talvisel kuuvalgel ööl. See pilt kaunistas kunagi allveelaeva ühisruumi. Ilmselt oli võõrasema uhke, et tal selline vahva isa oli. Aastal 1937 arreteeriti too aadlikust endine kapten ja lasti maha, nagu paljud teised, kes pole pidanud vajalikuks oma päritolu varjata. Ometigi hakkas võõrasema veendunud kommunistiks. Selline vastuoluline isik ta oli. Mammi oli ka partei liige, kuid kommunistlikku propagandasse suhtus skeptiliselt ja üleolevalt, veendunud kommunistiks teda mitte kuidagi pidada pole saanud, ta oli lihtsalt võimuloleva partei liige. Tulevased mammi ja võõrasema olid nooruses sõbrannad, õppisid koos 2. meditsiini instituudis. Peale lahutust aga hakkas võõrasema endist sõbrannat vihkama, ja see vihavaen oli hullem kui 2. maailmasõja vastaspoolsete rindevõitlejate vahel, kes said hiljem omavahel sõpradeks ja pingutasid koos, et sõda ei kordu enam. Kust ma seda tean, rindemehed, kes oma sakslastest vastased üles otsisid, olid mammi koolivennad. Muide, niikaua kui need sõdurpoisid elus olid, suurt sõda Euroopas ei ole tõesti juhtunud. Aga siin, milleks nii hambaid kiristada? Alles hiljuti taipasin ma selle viha põhjust. Isa armastas mammit elulõpuni. Isa oli euroopaliku kasvatusena viisakas ja südamlilik inimene (Zagrebi pankuri poeg), loomulikult ei ole ta mitte kuidagi oma salajasi tundeid avaldanud, kuid võõrasema oli ikkagi naine ja aimas, et temale on isa lihtsalt tänulik, et teda raskes olukorras „üles korjati“. Lapsi neil pole olnud.

Nii et võõrasemaga olid mul sõbralikud suhted. Unes saadab ta mind poodi mingi vastuvõtu jaoks toitu ostma. Lähen kuulekalt, ja see on veel nõukaaegne pood, kus tuleb sabas seista ja pole kerge midagi söödavat leida. Kogu nimekirja, mis mulle anti, ei õnnestugi täita. Siis pean need ostud koju viima ja hakkama kallimaga tosinale külalisele lõunat valmistama ja peolauda katma. Kallim väsib sellest tegevusest, on tujust ära ja ütleb, et mingi ma võõraemalt vabandust paluma, et me ei tule toime, lihtsalt üle jõu käib see külaliste vastuvõtt. – Ei, nii ikka ei kõlba, oleme lubanud... - vaidlen ma vastu ja olen valmis võõrasema külalised meile tooma, et küll võõrasema ise hoolitseb, et kõik viisakalt välja näeks. Isa muide selles unes ei olegi.

Kõik see toimub mingis majas metsa ääres, ja äkki kuulen metsa poolt selgesti hundi ulgumist, ning pole kahtlust, et see on just too hunt vanalt allveelaevalt, kus võõrasema isa kapteniks oli. Kutsun kallimat hundilaulu kuulama lootusega, et see talle ehk tuju parandab (kallim ei ole mitte lihtsalt tujukas, ta on veetlevalt, peadpöörítavalt ja hulljulgelt tujukas). Ometigi seda lootust pole kuigi palju, sest hundilaul kõlab üsna masendavalt.

Unenägu 8.7.24

Nõuka ajal oli selline reegel, et rohkem kui 6 aastat ei ole inimest väliskomandeeringus hoitud. Inimest, kes kauem kui 6 aastat välismaal elas, pole saanud nõuka võim enam usaldusväärseks pidada. Kust me seda teame? – Sest

mammil oli sõber, kes Šveitsis UNESCOs töötas. Kui ta seal puhkuse sai, kutsus mammi ta koos teiste sõpradega, et lõbus seltskond oleks, Hiiumaale suvitama ja kiitles tädi Betty ees, et näe, millise uhke külalise ma sulle tõin – maailma peapsühhiaatri! Kui mammil hiljem Psühhoneuraloogia instituudis, kus ta töötas, probleemid tekkisid, võttis sõber ta Esimesse meditsiiniinstituuti professori kohale tööle. Selleks ajaks said sõbral 6 aastat välismaal täis, ning teda määrati Esimese meditsiiniinstituudi rektoriks. Milleks ma kõike seda nüüd meelde tuletan, sest minu kibe leskmehe põli kestab varsti juba 6 aastat, ja sellega ma seletan endale, miks meile kallimaga enam kohtumisi ei anta.

Ja ometigi täna osalesime kallimaga ühiskondlikus konkursis, kus tuli õlivärvidega klaasile või vesivärvidega krohvitud seinale mingeid vanalinna skeeme maalida, mis pidid linna vaatamisväärsusi ja legende esitama. See tähendab, et tegime seda, mida me oma igapäevases töös arvutigraafikas kujundame, ainult klassikaliste vahenditega. Meil oli tõesti objekte, kus mitte ainult loodustingimuste- ja keskkonnaprobleemidega tegemist pole olnud, vaid ka muinsuskaitsega. Me tunneme ajaloolisi vaatamisväärsusi, oskame neist põnevalt jutustada, kui mitu ekskursiooni olime me korraldanud oma sõpradele Tallinna ja Haapsalu vanalinnas! Töötame suure innuga, oleme ise oma leidlikkusest evelil. Tekkib tahtmine tulemustest mälestuseks koopiad teha, mobiiltelefone, millega neid pildistada võiks, nähtavasti ei ole veel leiutatud. Kallim leiab lahenduse: kui valminud seinamaalile märg paber peale panna, saab see

poolläbipaistvaks ja võimaldab pildist kiiresti käsitsi koopia teha. Kallim toobki sellise märja paberilehe värvilistele tekstidega ruutudele, mida ma seinale olen maalinud. Ise ta valis oma loomingule õlivärvid klaasil, pilt näeb välja tõelise vitraažina. ka sellest saab mälestuseks koopia tehtud. Tõeline saatuse kingitus, et sai korraks suhu seda võrratut kallimaga ühise loomingu maitset, kus me tunneme teineteise võimalusi, tunnustame ja usaldame neid täiesti. Kas pole see ülim õnn – kui kallim sind usaldab, usub sinusse? Ise aga lihtsalt jumaldad oma kallimat, sest kuidagi teisiti ei olegi võimalik.

Unenägu 21.7.24

Kallimal on töö juures tulemas mingi pidu, kus ta kavatseb oma luuletust esitada, toob töölt mitu paberlehte väljaprintitud luulekatkenditega. Hakkan neid uurima ja näen, et seda luulet ei ole ma varem lugenud ega kuulnud. Salmid vahelduvad ametialaste tekstidega, kallima abita ei oska ma leida värssi algust ega lõppu. Ka riimita rütmilist lüürikat leidub toodud paberitel. Tarvis üks kõige ilmekam luuletus valida, eraldi kirja panna (kodus meil printerit veel ei ole, ega ka arvutit), kontrollida siis, kas kallimal on kõik mees.

Jätkame neid ettevalmistusi kontoris. Meid laseb sisse kallima ülemus, vanamees, kes oli labori juhatajaks kaheksakümnendatel aastail, kui kallim teaduslikus osakonnas töötas ja oma väitekirja koostas, Ülemus saadab meid väiksesse akendeta ruumi, aitab lauda pingi

kõrvale liigutada. Sinna paneme kirjutusmasina, arvuteid ei ole veel leiutatud. Ülemus tahab ilmselt kolmandana meiega pinki istuda ja me loomingulisest tegevusest osa võta. See on tema poolt juba ülearune, edasi tuleksime ise toime, kuid ülemus, kes on ühtlasi ka asutuse parteikomitee sekretär, tahab vist veenduda, et me midagi ideoloogiliselt kahtlast ei kirjuta...

Olen mitu korda jutustanud me joovastavast ühisest loomingust geoloogia ja linnaplaneeringu asjus, kuid peale selle oli veel ühine luuletamine. Aitasin tihti kallimat valmistada luulelisi õnnitlusi töökaaslaste sünnipäevadeks. Mul oli seda kerge teha, kuna tundsin neid küllalt hästi. Pakkusin teemasid, lauseid, riime. Me luulestiilid erinevad tunduvalt, seepärast ühine looming antud juhul kujunes väikeseks luulevõistluseks, kus mina mõnikord võitjaks tulin – kallim kiitis heaks minupakutud variandi ja esines sellega üritusel. Olin uhke ja õnnelik. Peolt tulles jutustas kallim, millise aplausi me ühise loominguga vili kolleegidelt sai. Luuleportreed olid tihti üsna julged ja kuraasikad, eriti need, mis instituudi direktorile – akadeemikule olid pühendatud. Kasutasime asjaolu, et veetlevale daamile on kõik lubatud, ja see oli põnev mäng.

Unenägu 24.7.24

Olen öösel tööl. Instituudi koridorid on poolpimedad, kuid paljudes ruumides tegevus jätkub – töökaaslased pingutavad, et tähtjaks oma aruanded lõpetada. Mul endal aga on käsil mingi ühiskondlik töö, midagi luulevõistluse taolist. Meeldiv üllatus – kallim tuleb mulle

tööle järgi. Soovin kolleegidele jõudu, laskume kallimaga alla pimedast trepist, möödume mornist turvamehest ja hakkame kodu poole liikuma. Sammume koos hädiselt valgustatud tänavail, valgete ööde aeg on ammu möödas. Püüame jõuda mingile öisele bussile, mobiiltelefone, et taksot kutsuda, ei ole veel leiutatud.

Sellele väiksele pildile tuleb nüüd pikk järelsõna. Mu esimesed öised vahetused olid just ühiskondlikul töö. Kui Mäeinstituudis õppisin, tegime öösel dekaanaadis geofüüsikalise teaduskonna seinalehte, kus muide alati ka lüürilist luulet ilmus. Seinaleht oli suur ja uhke – vähemalt 6 meetrit pikk ja poolteist meetrit lai. Mul oli tegemist enamasti kujundamisega. Vastasseinas rippus rivaalide – geoloogide seinaleht, samuti suur ja maitsekalt kujundatud. Seinalehe toimkond oli tegelikult loominguline klubi, paljud käisid seal lihtsalt õhkkonda nautimas. Õppisin ma üsna kehvasti – kogu aeg küll sõitsin alpinistidega kaljudele, küll pummeldasin hommikuni korporatsioonis Balticum koos teiste eestlastest tudengitega, kuid dekaan pole mind instituudist välja ajanud, kuna nägi oma silmaga, kuidas ma ühiskondlikul töö pingutan. Dekaaani proua oli muide Eestist, Läänemaalt, aga ise ta oli Ukrainast, Poltava kandist. Nagu me kallimaga, ainult überpööratult.

Ka hiljem olid öised vahetused minu trumbiks. Kui me poeg väike oli, vanaemad-vanaisad aga kõik veel töö käisid, oleks justkui pidanud poisi aastavanuselt lastesõime andma, kus hakatakse temast kohe nõuka inimest kasvatama. Seda ma mitte kuidagi pole suutnud taluda ning hakkasin öises ja õhtuses vahetuses tööd

otsima. Leidsin selle Geofüüsika instituudi arvutuskeskusest. Tolle aja arvuti, mida kutsuti raaliks, töötas nii aeglaselt, et tuli kolmes vahetuses kasutada. Nägin siis seda elukat esimest korda, ometigi võeti mind tööle valveinseneriks. Töökaaslased olid toredad, aitasid, kui mul veel oma kogemusi pole saanud olla. Huvitav, et need töökaaslased kolisid pärast välismaale, viimane kui üks – Austraaliasse, USAsse, Itaaliasse.

Unenägu 2.8.24

Nägin unes seda, mida arhitektid nimetavad vertikaalplaneeringuks, karjäärialade korrastamise projekteerijad aga – ala tehniliseks korrastamiseks. See tegevus ühendas meid kallimaga eriti meeldivalt – isegi kui me pole ühes objekti kallal tegutsenud, mõistsime teineteist poolelt sõnalt. Suhtlemist kallimaga ei ole unenäos olnud, kuid kallim oli kusagil kõrvaltoas, ja sellest piisas, et peapööritavalt õnnelik olla. Mõtlesin muide, et peaks seda vertikaalplaneeringu kunsti ka me pojale õpetama, kes oli unes alles koolipoiss. Seda läheb ikka elus tarvis, kas töötad geoloogias või linnaplaneeringus või maaparanduses. Mõtisklesin nõnda mõnusasti ja läksin siis uuringuala vaatama. Kõndisin mööda metsateed, kus nägin, et kunagi oli siin talu – tee ääres kasvas sõstraid ja tikreid, mõned tikrimarjad olid juba peaaegu valmis. Siis tuli ette oja, millest võimatu üle hüpata. Seda juhtub ikka, meil on ju sademeid rohkem kui aurustumist, planeeringukunst seisnebki selles, et üleaarne pinnasevesi kuhugi jõkke juhtida...

Nüüd tuleb jälle kommentaar, mis on unenäost endast palju pikem. Oleme kallimaga väga erinevad – üks on tüdruk, ja teine on poiss, üks ukrainlanna, teine – eestlane, üks hüdrokeoloog ja ehitusgeoloog, teine aga – geofüüsik ja geokeemik. Kallim heameelega avas mulle kõik tüdrukute saladused. Õppisin need hoolega selgeks ja sain kallimale meeldivaks vestluskaaslaseks. Kallim aga õppis eestikeelseid sõnu, mida hääldas väga kenasti, ilma mingi aktsendita kõigi me sõprade ja sugulaste rõõmsaks vaimustuseks. Mulle seletas kallim, kuivõrd erinevad ukrainlased venelastest oma kommete, käitumise ja psühholoogia poolest. Olime muide küll ukrainlanna ja eestlane, aga mõlemad rootsi päritolu. Suur oli ka erialade vahe, kuigi õppisime koos Mäeinstituudis. Mulle pole üldse hüdrokeoloogiat ja ehitusgeoloogiat õpetatud, kallimale aga loeti geofüüsikaliste uuringumeetodite ülevaatekursus, pealegi esimesest praktikast tundras oli tal kogemusi elektrilistes vertikaalsondeerimistes. Need kogemused ja ka hea taip aitasid kallimat geofüüsika eksamil viie saada. Kallim oli väga heas tujus ja saatis mulle veetlevaid naeratusi üle kursusekaaslaste peade. Me pole jõudnud siis veel sõpradeks saada, aga teadsime juba, et sõidame koos välitöödele Lapimaale, et meil on ees mingi ühine tulevik. Pole teadnud, mida sellest oodata, aga midagi ahvatlevat juba tundus. Kui aga üheks pereks saime ja instituudi lõpetasime, hakkasin kallimat aitama tema töös, ja selgus, et need samad diferentsiaalvõrrandid, mis geofüüsikalisi anomaaliaid kirjeldavad, toimivad ka põhjavee filtreerumise puhul. Kes küll oleks võinud arvata, et seda asjaolu saab nii tundeliselt nautida?

Unenägu 10.8.24, peale Ingvari luuletuste lugemist

Ühel tüdrukul kukkus vette üks vääriline asi. Korterivõti nähtavasti, mis tal veel sai väärilist olla? Ta kutsus kahte tuttavat poissi appi, ja mina olen millegipärast nendega, kuigi sukelduma poleks hakanud. Sammume purjekate kai juurde, kus tüdrukul see äpardus juhtus. Noored võtavad ennast riidest lahti, jäävad päris ihualasti, ja et keegi ei kõhkleks, et just nii peab tegema, üks priske daam, nagu Renoiri maalilt, seisab vees täiesti alasti ega tee välja, et teda vaadatakse. Tüdrukul on liigutavalt pisikesed rinnad ja blond kõhualune, poistel aga – täiesti uhked suguelundid. Põlvini vees noored tükk aega imetlevad teineteist vähimagi piinlikkuseta enne kui sukelduma hakata. Oleme imedemaal, kus inimesed ei häbene oma keha ega ka oma uudishimu. Vist kusagil Lõuna-Prantsusmaal. Jätan noored kaotatud võtit otsima, ise pean koju minema. Kodus olen aluspüksteväel redelil riulitelt tolmu pühkimas, kui kallim koju tuleb. Kusagilt ta teab juba, kuidas ma aega veetsin. Oi, mõtlen ma endamisi, nüüd on kallim vist pahane, et vahtisin rannas seda tüdrukukest väikeste rindade- ja heleda kõhualusega, kallim ei ütle midagi, lihtsalt on tujust ära. Kuid kallim küsib hoopis: „Väljas on palav, lähen duši alla, tuled mulle selga küürima?“ Muidugi tulen!

Unenägu 19.8.24

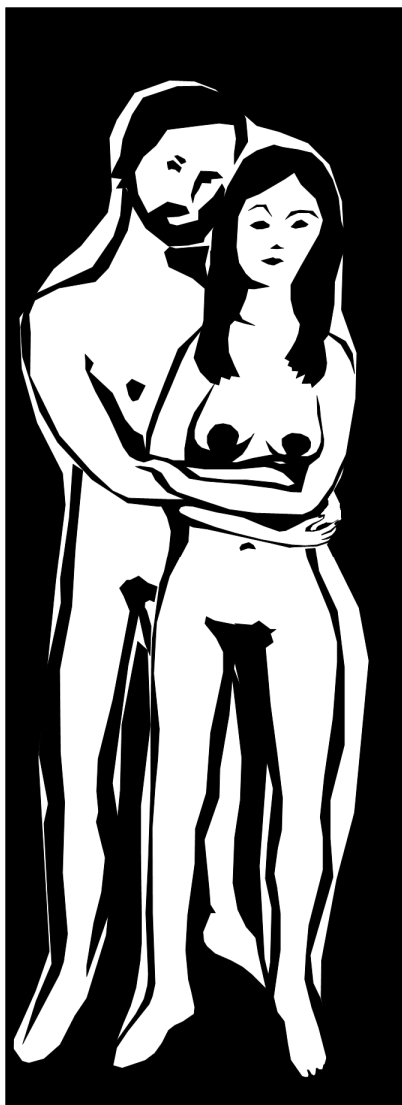
Sattume kallimaga kaugesse tulevikku. Noortena loomulikult. Unes oleme ikka noored või ei pane tähele

oma vanust. Migratsiooniamet aitab meid kohaneda, jagab moodsaid rõivaid ja tossusid, et me dinosaurustena välja ei näe. Kallim ütleb, et on harjunud kotsadel käima – seletatakse, et kotsadel enam keegi ei käi – ei ole tervislik. Kahju. Kallimal oli kunagi nii hea meel, et kotsadel ei ole oma kavalerist pikem. Tuleb meelde, kuidas me sugulaste juurde Pelgulinna tulime pulmareisi veetma, ja esimesel hommikul selgus, et kallima kotsad on kulunud – jooksin siis Rohu ja Telliskivi tänava nurgale, kus kingsepp tegutses. Olin endamisi uhke, et oskan selle probleemiga toime tulla. Muide, ega me kohe sugulaste kaela pole sadanud, käisime enne mitu võõrastemaja läbi, kuid nõuka inimesel oli see võimalik ainult komandeeringus või ametlikul ekskursioonil. Too reis Pelgulinna oli pigem minevikku kui tulevikku, kuid see minevik oli nii mugav ja armas!

Magatakse tulevikus kaaluta olekus. Meid saadetakse ruumi, kus hõljuvad uniselt kenades pidžaamades tüdrukud ja poisid tundmata teineteise vastu vähimatki huvi. Vaesed tuleviku inimesed! Nad ei tea, et selleks et ilusasti välja magada tarvis kallima kaissu tulla, mitte kaaluta olekut. Püüame ausalt nendega ühineda, aga uinuda ei suuda, kuigi toredad pidžaamad on ka meile antud.

Sööme kohvikus, kus pakutakse mingeid tarretisi, ei saa aru, millest tehtud, naftast vist.

Sammume tööle, kus ilmselt ootab veel rohkem üllatusi, kuid kallim on nii andekas, me tuleme toime!...

E & A

2023